

ทำวัตร - อาราธนา
สำหรับอุบาสก - อุบาสิกา

วัดหลวงพ่อสถรรพมกายาราม
อำเภอตำบเนินสะพาน จังหวัดราชบุรี

คำอธิษฐานทุกครั้งที่ทำบุญกุศล

โดย

พระมหาเสริมชัย ชยมงคล

ขอกุศลผลบุญที่ข้าพเจ้าได้ประกอบบำเพ็ญไว้ด้วยดีแล้ว มีทานกุศล ศีลกุศล ภาวนากุศล และการอุทิศแผ่ส่วนบุญกุศลนั้นแก่สรรพสัตว์โลกทั้งหลาย เป็นต้นนี้ จงมารวมเป็นตะบะ เดชะ พลวปัจจัย ให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ปราศจากกิเลสนิวรณ์ และวิปัสสนูปกิเลสทั้งมวล ขอจงเป็นผู้มีปัญญา ได้ดวงตาเห็นธรรม ได้เข้าถึง รู้ เห็น และเป็นธรรมกาย เป็นพระนิพพาน คือ ธรรมกายที่ได้บรรลुพระนพโลกุตตรธรรม ทั้งพระนิพพานถอดกาย และพระนิพพานเป็นโดยพลัน พร้อมด้วยวิชา ๓ วิชา ๘ อภิญญา ๖ จตุปฏิสัมภิทาญาณ และจรณะ ๑๕ ตลอดไปตราบเท่า เข้าสู่ปรินิพพาน

ในระหว่างที่ข้าพเจ้ายังต้องท่องเที่ยวอยู่ในวัฏฏสังสารเพราะอุปาทานในขั้นที่ ๕ และสัญญาชนกิเลสเครื่องร้อยรัดให้ติดอยู่กับโลกยังไม่หมดสิ้นโดยเด็ดขาดเป็นสมุจเฉทปหาน ขอบุญกุศลนี้จึงเป็นพลวปัจจัยให้ข้าพเจ้าได้เกิดในภพสร้างบารมี ได้อยู่ในถิ่นที่เจริญรุ่งเรืองในบวรพระพุทธศาสนา ให้มีโอกาสดำศึกษาและปฏิบัติธรรมเพื่อความพ้นทุกข์ตามแนวทางพระพุทธศาสนา พญามารทั้งหลายและบริวาร มีกิเลสมาร ชนธมาร มัจจุมาร เทพบุตรมาร และอุปาทาน ในอกิสังขารมาร เป็นต้น จงอย่าได้ช่องเข้าครอบงำขัดขวางการบำเพ็ญบารมีโดยสัมมาทิฐิของข้าพเจ้าได้

และด้วยบุญกุศลนี้ ขอให้ข้าพเจ้าจงเป็นผู้ปราศจากเหตุวิบัติ บาปคัคคัทธิ กัปปิบัติ กัปปสงคราม กัปปธรรมชาติ โรคาพยาธิทั้งปวง กิเลส อวิชชา ตัณหา อุปาทาน เหตุแห่งทุกข์ทั้งหลาย ขอจงเป็นผู้บริสุทธิ์ สมบูรณ์ด้วยผลทาน ผลศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัศนะ และสุข สมบูรณ์ บริบูรณ์ด้วยมนุษยสมบัติ สวรรค์สมบัติ และนิพพานสมบัติ มีมรรค ๔ ผล ๔ และนิพพาน ๑ พร้อมด้วยบุญคัคคัทธิ บารมี รัศมี กำลังฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ สิทธิเฉียบขาด อันบริสุทธิ์ โดยสัมมาทิฐิแต่ส่วนเดียว ตลอดกาลนาน เทอญ.

(สำหรับท่านผู้ปรารถนาพุทธภูมิ ก็อาจตั้งจิตอธิษฐานตั้งความปรารถนาเป็นอธิษฐานบารมีเอา และควรอธิษฐานเพิ่มเติมว่า ขอกุศลผลบุญนี้จึงเป็นพลวปัจจัยให้ข้าพเจ้าถึงพร้อมด้วยญาณอันเป็นเครื่องช่วยในการโปรดสัตว์ได้แก่ "อสาขานุสยญาณ" และ "อินทริยปโรปริยัตติญาณ" และขอจงบริสุทธิ์ สมบูรณ์ บริบูรณ์ด้วย "ทศพลญาณ" ฯลฯ เป็นต้นด้วย)

วัดหลวงพ่อสัตตธรรมกายาราม
ใน สถาบันพุทธภาวนาวิชชาธรรมกาย
อำเภอดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี

ทำวัตร - อาราธนา
สำหรับอุบาสก - อุบาสิกา

	๑๑๖๗	มกราคม	๑	สัปดาห์ที่
แอม	๐๐๖.๗	มกราคม	๗	สัปดาห์ที่
แอม	๐๐๐.๘	มกราคม	๘	สัปดาห์ที่
แอม	๐๐๐.๒	มกราคม	๒	สัปดาห์ที่
แอม	๐๐๐.๖	มกราคม	๖	สัปดาห์ที่

กรมศิลปากร

กรมศิลปากร

กรมศิลปากร

กรมศิลปากร - กรมศิลปากร

กรมศิลปากร - กรมศิลปากร

พิมพ์ครั้งที่ ๑	มีนาคม ๒๕๒๘			
พิมพ์ครั้งที่ ๒	เมษายน ๒๕๒๘	จำนวน	๒,๘๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๓	เมษายน ๒๕๓๐	จำนวน	๖,๐๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๔	กันยายน ๒๕๓๑	จำนวน	๗,๐๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๕	เมษายน ๒๕๓๖	จำนวน	๘,๐๐๐	เล่ม

คำนำในการพิมพ์ครั้งที่ ๕

การทำวัตรสวดมนต์ นับเป็นประเพณีอันดีงามของพุทธบริษัทที่ได้กระทำสืบต่อกันมา แต่พุทธกาล เป็นการเจริญพุทธานุสติ ธรรมานุสติ และสังฆานุสติ เพื่อความสุข ความเจริญ ความสวัสดิมงคลแก่ตนเองและผู้ฟัง ซึ่งสาธุชนผู้มาร่วมบำเพ็ญบุญบารมีในบุญเขต ณ วัด หลวงพ่อสดธรรมกายาราม ได้จัดขึ้นเป็นกิจกรรมประจำ

หนังสือทำวัตรสวดมนต์ พระปฐมเทศนา และคำอาราธนา พร้อมคำแปลนี้ กรรมการ มูลนิธิพุทธภาวนาวิชชาธรรมกายได้ร่วมกันจัดทำดำเนินการ โดยมีอาจารย์อุดม ตรีชั้น และ คุณ สมโพธิ ญาณวงศ์ แห่งบริษัท วิชั่นอาร์ต คอร์ปอเรชั่น จำกัด ทั้งนี้ได้รับการอนุเคราะห์ค่าใช้จ่ายในการจัดพิมพ์จาก คุณสุภาพร ไหลธนานนท์ แห่งบริษัท บุญธนานนท์ จำกัด ร่วมกับ ท่านผู้ใจบุญอีกมากท่าน

อาตมาภาพในนามคณะกรรมการบริหารมูลนิธิพุทธภาวนาวิชชาธรรมกาย และวัด หลวงพ่อสดธรรมกายาราม ขออนุโมทนาเป็นอย่างยิ่งในกุศลเจตนาของท่านผู้มีจิตศรัทธาเสียสละ กำลังกาย สติปัญญา ความสามารถ และกำลังทรัพย์ เพื่อเป็นธรรมทานในครั้งนี้ ขออำนาจ คุณพระศรีรัตนตรัย และบุญบารมี รัตมี กำลังฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ สิทธิเหนียวขาด อันบริสุทธิ์ ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหลาย และของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดำปากน้ำ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ได้โปรดดลบันดาลให้ท่านทั้งหลายจงมีความสุขเจริญ รุ่งเรือง และสันติสุข สมบูรณ์บริบูรณ์ด้วยมโนะยสมบัติ สวรรคสมบัติ นิพพานสมบัติ อันมีมรรค ๔ ผล ๔ และนิพพาน ๑ ฝ่ายสัมมาทิฐิแต่ส่วนเดียวตลอดชั่วกาลนานเทอญ

เจริญพร

พระมหาธรรมวชิร ๒๕๓๖

(พระมหาเสริมชัย ชยมงคล)

เจ้าอาวาสวัดหลวงพ่อดำธรรมกายาราม
และ ผู้อำนวยการมูลนิธิพุทธภาวนาวิชชาธรรมกาย
อำเภอดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี

มีนาคม ๒๕๓๖

สถาบันพุทธภาวนาวิชชาธรรมกาย

อำเภอดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี

ใน

โครงการธรรมปฏิบัติเพื่อประชาชน วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

โครงการพุทธภาวนาวิชชาธรรมกาย วัดสระเกศ ราชวรมหาวิหาร

สมเด็จพระพุทธอาจารย์ (เถี่ยว อุปเสโน) ป.ธ.๕

เจ้าอาวาสวัดสระเกศ ราชวรมหาวิหาร เจ้าคณะใหญ่หนตะวันออก
กรรมการมหาเถรสมาคม รองแม่กองพระธรรมทูต รูปที่ ๑
ประธานโครงการพุทธภาวนาวิชชาธรรมกาย วัดสระเกศ
ประธานสถาบัน

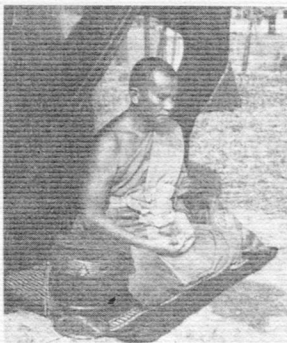
พระธรรมปัญญาบดี (ช่วง วรปัญโญ) ป.ธ.๘

เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เจ้าคณะภาค ๙
กรรมการมหาเถรสมาคม รองแม่กองพระธรรมทูต รูปที่ ๒
ประธานโครงการธรรมปฏิบัติเพื่อประชาชน วัดปากน้ำ ฯ
รองประธานสถาบัน

พระภิกษุโกศลเถร (วีระ คณุตตโม)

รองเจ้าอาวาสและพระอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนาธุระ วัดปากน้ำ ฯ
รองประธานโครงการธรรมปฏิบัติเพื่อประชาชน วัดปากน้ำ ฯ
รองประธานโครงการพุทธภาวนาวิชชาธรรมกาย วัดสระเกศ
รองประธานสถาบัน

พระมหาเสริมชัย ชยมงคล ป.ธ.๕

เจ้าอาวาสวัดหลวงพ่อดิศัยธรรมกายาราม
ผู้ดำเนินการเผยแผ่พระสัทธรรมตามแนววิชชาธรรมกาย
ผู้อำนวยการสถาบัน

โอวาทของหลวงพ่อดปากน้ำ ภาชีเจริญ “ใจ”

“คำว่าใจ หมายถึง ความเห็น ความจำ ความคิด ความรู้ ๔ อย่างรวมกันเรียกว่า ใจ เหมือนรูป ก็เป็นคำรวม ธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุไฟ ธาตุลม ๔ อย่างรวมเรียกว่า รูป นาม ก็เหมือนกันเป็นคำรวม เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ๔ อย่างรวมเรียกว่า นาม

ใจก็เช่นเดียวกัน เห็น จำ คิด รู้ ๔ อย่างรวมเรียกว่า ใจ เมื่อรู้จักใจชัดแล้ว ใจนี้แหละเป็นสิ่งสำคัญในตัวเรา สิ่งอื่น ๆ จะสำคัญยิ่งกว่า ใจ เป็นอันไม่มี ตามบาลีได้กล่าวไว้ว่า มโนปุพพกุมา ธมมา ฯ ธรรมทั้งหลายมีใจถึงก่อน มีใจเป็นหัวหน้า มีใจประเสริฐกว่า สำเร็จแล้วด้วยใจ ถ้าใจชั่ว การทำก็ชั่ว การพูดก็ชั่ว การคิดก็ชั่ว ถ้าใจดี การทำก็ดี การพูดก็ดี การคิดก็ดี แล้วแต่ใจ ดังนั้น การทำใจให้หยุดเป็นของทำได้ยากแก่บุคคลผู้เกียจคร้าน คนมีความเพียรทำไม่ยาก...”

วิธีการเจริญภาวนาตามแนววิชาธรรมกาย

โดย พระเดชพระคุณ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

หลวงพ่อดปากน้ำ ภาชีเจริญ

ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย

เริ่มเรื่องวิธีทำสมาธิ

การทำภาวนาจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้ทำจะต้องมีใจและอารมณ์ปลอดโปร่งว่างจากกิจที่จะต้องกังวลทั้งปวง เพราะถ้าหากมีความกังวลมากนักก็อาจจะทำให้สมาธิไม่แน่วแน่ ฉะนั้น ถ้ามีความตั้งใจว่าจะทำสมาธิแล้ว ก็พึงละความกังวลใหญ่น้อยทั้งปวงเสียให้สิ้น ไปมุ่งแต่ธรรมอย่างเดียว แม้ความรู้ในทางธรรมะใด ๆ ที่ได้เล่าเรียนมาแล้ว ก็ควรพยายามปล่อยวางให้หมดสิ้นเสียก่อนในเวลากำภาวนา ถ้าหากไม่ทำเช่นนั้นก็จะป็นวิจิกิจฉาขึ้นทำให้ผู้ปฏิบัติไม่เห็นธรรมได้ตามต้องการ

วิธีนั่ง

หลังจากการสวดมนต์ไหว้พระรัตนตรัยแล้ว พึงนั่งคู้บัลลังก์ขัดสมาธิ เท้าขวาทับเท้าซ้าย มือขวาทับมือซ้าย นิ้วชี้มือขวาจรดหัวแม่มือซ้าย หลังตาพอนั่งตาดิดกันตามสบาย ตั้งกายให้ตรงจนยึดตัวไม่ได้ต่อไป ที่เรียกว่า อุสุภ กายัง ปะณิธายะ ตั้งกายให้ตรง ปะริมุขังสะติง อุปฺปฐฺวะเปตฺวา เข้าไปตั้งสติไว้ให้มีหน้ารอบไม่เผลอ (ตรงกับพระชินาสพผู้เป็นสติวินัย) มีสติทุกเมื่อนี้เป็นทางไปของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ สติไม่เผลอจากบริกรรมภาวนาและบริกรรมนิมิตให้ติดกันไม่แยกจากกัน บริกรรมภาวนาว่า “สัมมา อะระหัง” ส่วนบริกรรมนิมิตนั้น คือกำหนดเพชรลูกที่เจียระไนแล้วเป็นเครื่องหมายให้ใส หรือดวงแก้วกลม ๆ ที่ใสบริสุทธิ์ปราศจากผ้าไฟ

หรือมลทินใด ๆ สัณฐานกลมรอบตัว บริกรรมทั้งสองนี้ ฟังตรีกไว้ให้ได้อยู่เสมอในอิริยาบถสี่ คือ นั่ง นอน ยืน เดิน ไม่ให้เผลอสติ และนี่เองเป็นของสำคัญในเรื่องที่จะทำเป็นหรือไม่เป็น

ฐานที่ตั้งจิต

ในขั้นต้นสำหรับผู้เริ่มปฏิบัติ ควรจะกำหนดรู้จักฐานที่ตั้งของดวงนิมิตเสียก่อน เพื่อจะได้รู้จักทางไปเกิดมาเกิดของตนไว้บ้าง ฐานที่ตั้งนี้แบ่งเป็นเจ็ดระยะ คือ

ฐานที่ ๑ ปากช่องจมูก หึงซ้ายขวา ตรงกลางพอดี ไม่ล้ำเข้าไป หรือ ไม่เหลื่อมออกมา

ฐานที่ ๒ เพลตา หึงซ้ายขวา ตรงหัวตาพอดี

ฐานที่ ๓ กลางกัศิระ ตรงกับจอมประสาท ได้ระดับตา แต่อยู่ภายในตรง ศูนย์กลาง คือ จากตั้งจมูกตรงเข้าไปจรดท้ายทอย จากเหนือหูซ้ายไปเหนือหูขวา ตรงกลางที่ เส้นทั้งสองตัดกันนั่นเอง

ฐานที่ ๔ ปากช่องเพดาน ไม่ให้ล้ำเหลื่อม เหนือลิ้นไก่ตรงที่รับประทานอาหาร ลำลัก

ฐานที่ ๕ ปากช่องคอ เหนือลูกกระเดือกอยู่ตรงกลางทีเดียว

ฐานที่ ๖ สุดลมหายใจเข้าออก คือกลางตัว ตรงกับสะดือแต่อยู่ภายใน

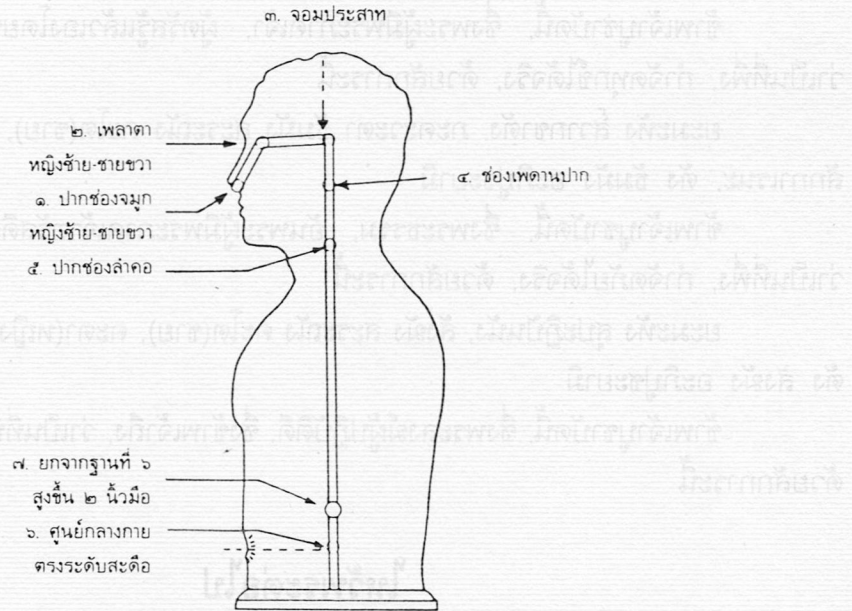
ฐานที่ ๗ ถอยหลังขึ้นมาเหนือสะดือประมาณ ๒ นิ้วมือ ในกลางตัว

กำหนดดวงนิมิตเครื่องหมายไปหยุดอยู่ตามฐานนั้น ๆ พร้อมกับภาวนาในใจว่า สัมมา อะระหัง ๆ ๆ ๓ ครั้งแล้วจึงเลื่อนดวงนิมิตนั้นต่อไป สำหรับฐานที่ ๓ เวลาจะเลื่อนดวงนิมิตต่อไป ต้องเหลืออกตากลับเข้าข้างใน คล้าย ๆ กับคนนอนกำลังจะหลับ แต่แล้วก็ปล่อยให้ไปตาม ปกติ ทั้งนี้เพื่อจะให้ความเห็น ความจำ ความคิด ความรู้ กลับเข้าข้างใน เพราะจะต้องดูด้วยตา ละเอียดต่อไป เมื่อเลื่อนดวงนิมิตลงไปจนถึงฐานที่ ๗ แล้ว ในฐานที่ ๗ นั้นมีศูนย์อยู่ ๕ ศูนย์ คือ ศูนย์กลาง หน้า ขว หลัง ซ้าย ศูนย์หน้าเป็นธาตุน้ำ ขวเป็นธาตุดิน หลังเป็นธาตุไฟ ซ้าย เป็นธาตุลม ศูนย์กลางเป็นอากาศธาตุ ตรงกลางศูนย์กลางอากาศธาตุได้แก่ วิญญาณธาตุ ธาตุ เหล่านี้เองที่ประชุมเป็นกายมนุษย์ขึ้น และศูนย์กลางกายนี้ก็คือศูนย์กำเนิดของกายมนุษย์นี้เอง ถ้าหากรู้จักทางคือฐานที่ตั้งเหล่านี้แล้ว ในการทำคราวหลังจะเอาใจไปจรดที่กำเนิดของกายมนุษย์ เลยทีเดียวก็ได้

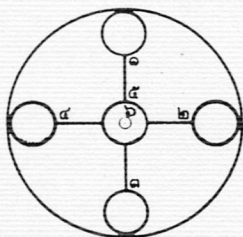
ระพาสุนัข เครื่องทรมานคนมีมดกัด

รูปด้านข้างผ่าซีก

แสดงที่ตั้งของดวงนิมิตจากฐานที่ ๑ ถึงฐานที่ ๗

ลักษณะของฐานที่ ๗

๑. ศูนย์ด้านหน้า	- ธาตุน้ำ
๒. ศูนย์ด้านขวา	- ธาตุดิน
๓. ศูนย์ด้านหลัง	- ธาตุไฟ
๔. ศูนย์ด้านซ้าย	- ธาตุลม
๕. ศูนย์กลาง	- อากาศธาตุ
๖. ศูนย์กลางของอากาศธาตุ	- วิญญาณธาตุ

วิธีบูชาพระ ว่าก่อนนั่งภาวนาทุกครั้ง

ยะมะหัง สัมมาสัมพุทฺธัง, ภาคะวันตัง สระณัง คตะโต (ชาย), คตะตา (หญิง), อิมินา
ลักกาเรนะ, ตัง ภาคะวันตัง อะภิปูชะยามิ

ข้าพเจ้าบูชาบัดนี้, ซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า, ผู้ตรัสรู้แล้วเองโดยชอบ, ซึ่งข้าพเจ้าถึง,
ว่าเป็นที่พึ่ง, ก่อจัดทุกสิ่งได้จริง, ด้วยสักการะนี้

ยะมะหัง สักขาตัง, ภาคะวะตา ธัมมัง สระณัง คตะโต(ชาย), คตะตา(หญิง), อิมินา
ลักกาเรนะ, ตัง ธัมมัง อะภิปูชะยามิ

ข้าพเจ้าบูชาบัดนี้, ซึ่งพระธรรม, อันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสดีแล้ว, ซึ่งข้าพเจ้าถึง,
ว่าเป็นที่พึ่ง, ก่อจัดทุกสิ่งได้จริง, ด้วยสักการะนี้

ยะมะหัง สุปะฏิปันนัง, สังฆัง สระณัง คตะโต(ชาย), คตะตา(หญิง), อิมินา ลักกาเรนะ,
ตัง สังฆัง อะภิปูชะยามิ

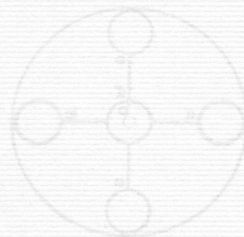
ข้าพเจ้าบูชาบัดนี้, ซึ่งพระสงฆ์ผู้ปฏิบัติดี, ซึ่งข้าพเจ้าถึง, ว่าเป็นที่พึ่ง, ก่อจัดโรคได้จริง,
ด้วยสักการะนี้

ไหว้พระต่อไป

อะระหัง สัมมาสัมพุทฺโธ ภาคะวา, พุทฺธัง ภาคะวันตัง อะภิวาเทมิ (กราบลง ๑ ครั้ง)

สักขาโต ภาคะวะตา ธัมโม, ธัมมัง นะมัสสามิ (กราบลง ๑ ครั้ง)

สุปะฏิปันโน ภาคะวะโต สาวะกะสังโฆ, สังฆัง นะมามิ (กราบลง ๑ ครั้ง)

ทำวัตรเช้า

ที่ประชุมหนึ่งคุกเข้าประนมมือพร้อมกัน ขณะผู้เป็นประธานจุดธูปเทียนบูชาพระรัตนตรัย

บทนำบูชาพระรัตนตรัย

(หัวหน้านำ-ว่าตาม)

โย โส ณะกะวา

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ,

สวากขาโต เยนะ ณะกะวะตา ชัมโม,

สุปฏิปันโน ยัสสะ ณะกะวะโต

ถาวระกะสังโฆ,

ตัมมะยัง ณะกะวันตัง

สะชัมมัง สะสังฆัง, อิมหิ สักกาเรหิ

ยะถาระหัง อาโรปีเตหิ

อะภิปุชะยามะ,

สาธุ โน ภันเต ณะกะวา

สุจิระปะรินิพพุโตปิ,

ปัจฉิมาชะนะตานุกัมปะมานะตา,

อิมะ สักกาเร ทุกะตะปะณณการะภูเต

ปะฏิคคัณหาตุ,

อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ.

พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น พระองค์ใด

เป็นพระอรหันต์ ตรัสรู้เองโดยชอบแล้ว

พระธรรมเป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า

พระองค์ใด ตรัสไว้ดีแล้ว

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า

พระองค์ใด ปฏิบัติดีแล้ว

ข้าพเจ้าขอบูชาอย่างยิ่งซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า

พระองค์นั้น พร้อมทั้งพระสังฆกรรม

และพระอริยสงฆ์เจ้าทั้งหลาย

ด้วยเครื่องสักการะทั้งหลายเหล่านี้

อันยกขึ้นตามสมควรแล้วอย่างไร

พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น แม้ปรินิพพาน

นานแล้วก็ตาม ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ซึ่งยัง

ประโยชน์อันยิ่งใหญ่ แก่สาธุชนทั้งหลาย

ขอจงรับเครื่องสักการะบรรณาการของ

คนยากทั้งหลายเหล่านี้ด้วย เพื่ออนุเคราะห์

แก่ประชุมชนผู้เกิดแล้วในภายหลังด้วย

เพื่อเป็นประโยชน์ เพื่อความสุข แก่ข้าพเจ้า

ทั้งหลาย ล้นกาลนานเทอม.

คำนมัสการ

(หัวหน้านำว่าตาม)

อระระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา,

พระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นพระอรหันต์
ดับเพลิงกิเลสเพลิงทุกข์สิ้นเชิง ตรัสรู้ชอบ
ได้โดยพระองค์เอง

พุทฺธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ.

ข้าพเจ้าอภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้รู้ ผู้ตื่น
ผู้เบิกบาน

(กราบ)

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม,

พระธรรม เป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า
ตรัสไว้ดีแล้ว

ธัมมัง นะมัสสามิ.

ข้าพเจ้านมัสการพระธรรม

(กราบ)

สุปะฏิปันโน

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า

ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

ปฏิบัติดีแล้ว

สังฆัง นะมามิ.

ข้าพเจ้านอบน้อมพระสงฆ์

(กราบ)

(บุพพะภาคะนะมะการะ)

(หัวหน้า) (หันทะ มะยัง พุทธัสสะ ภะคะวะโต บุพพะภาคะนะมะการัง กะโรมะ เส.)

(สวดพร้อมกัน)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น

อระระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ.

ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส ตรัสรู้ชอบได้

โดยพระองค์เอง

(๓ จบ)

(๑. พุทธาภิถุติ)

(หัวหน้า) (หันทะ มะยัง พุทธาภิถุติ กะโรมะ เส.)

(สวดพร้อมกัน)

โย โส ตะถาคะโต

อะระหัง

สัมมาสัมพุทธโธ,

วิชชาจะระณะสัมปันโน

สุกะโต

โลกะวิทู,

อะนุตตะโร ปุริสทัมมะสารถิ

สัตถา เทวะมะนุสสานัง

พุทธโธ

ภะคะวา,

โย อิมัง โลกััง สะเทวะกัง

สมะระกัง สะพรัหมมะกัง,

สัตถมะณะ พราหมมะณัง ปะชัง

สะเทวะมะนุสสัง สะยัง

อะภิญญา สัจฉิกัตถา ปะเวเทติ,

โย ฐัมมัง เทเสติ

อาทิกัลยาณัง

มัชฌะกัลยาณัง

ปะริโยสานะกัลยาณัง,

สาตถัง สะพัณฺณะชะนัง

เภาละปะริปุณณัง ปะริสุทฺธัง

พรัหมมะจะริยัง ปะกาเสติ.

ตะมะหัง ภะคะวันตัง อะภิปูชะยามิ

พระตถาคตเจ้านั้น พระองค์ใด

เป็นผู้ไกลจากกิเลส

เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง

เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ

เป็นผู้ไปแล้วด้วยดี

เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง

เป็นผู้สามารถฝึกบรูุษที่สมควรฝึกได้อย่าง

ไม่มีใครยิ่งกว่า

เป็นครูผู้สอน ของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย

เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานด้วยธรรม

เป็นผู้มีความจำเริญ จำแนกธรรมสั่งสอนสัตว์

พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใด, ได้ทรงทำ

ความดับทุกข์ให้แจ้งด้วยพระปัญญาอันยิ่ง

เองแล้ว, ทรงสอนโลกนี้ พร้อมทั้งเทวดา มาร

พรหม และหมู่สัตว์ พร้อมทั้ง

สมณพราหมณ์ พร้อมทั้งเทวดาและมนุษย์ให้รู้ตาม

พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใดทรงแสดงธรรมแล้ว

ไพเราะในเบื้องต้น

ไพเราะในท่ามกลาง

ไพเราะในที่สุด

ทรงประกาศพรหมจรรย์ คือแบบแห่งการ

ปฏิบัติอันประเสริฐ บริสุทธบริบูรณ์ ลิ่นเชิง

พร้อมทั้งอรรถะ (คำอธิบาย)

พร้อมทั้งพยัญชนะ (หัวข้อ)

ข้าพเจ้าบูชาอย่างยิ่ง

เฉพาะพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น

ตะมะหัง ณะคะวันตัง
สิระธา นะมามิ.

ข้าพเจ้านอบน้อมพระผู้มีพระภาคเจ้า
พระองค์นั้น ด้วยเศียรเกล้า.
(กราบประลึกพระพุทธคุณ)

(๒. ธัมมาภิตฺติ)

(หัวหน้า) (หันทะ มะยัง ธัมมาภิตฺติง กะโรมะ เส.)
(สวดพร้อมกัน)

โย โส ลักขาชาโต ณะกะวะตา ธัมโม,

สันทิฏฐิโก

อะกาลิโก

เอหิปัสสิโก,

โอปะนะยิโก

ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ,

ตะมะหัง ธัมมัง อะภิปุชยามิ

ตะมะหัง ธัมมัง สิระธา นะมามิ.

พระธรรมนั้นใด เป็นสิ่งที่

พระผู้มีพระภาคเจ้า ได้ตรัสไว้ดีแล้ว

เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติ พึงเห็นได้
ด้วยตนเอง

เป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้ และให้ผลได้ไม่จำกัดกาล

เป็นสิ่งที่ควรกล่าวแก่ผู้อื่นว่า ท่านจงมาดูเถิด

เป็นสิ่งที่ควรน้อมเข้ามาใส่ตัว

เป็นสิ่งที่ผู้รู้รู้ได้เฉพาะตน

ข้าพเจ้านุชาอย่างยิ่ง เฉพาะพระธรรมนั้น

ข้าพเจ้านอบน้อมพระธรรมนั้นด้วยเศียรเกล้า.

(กราบประลึกพระธรรมคุณ)

(๓. สังฆาภิตฺติ)

(หัวหน้า) (หันทะ มะยัง สังฆาภิตฺติง กะโรมะ เส.)
(สวดพร้อมกัน)

โย โส สุปะฏิปันโน

ณะกะวะโต สาวะกะสังโฆ,

อุสุปะฏิปันโน

ณะกะวะโต สาวะกะสังโฆ,

ญายะปะฏิปันโน

ณะกะวะโต สาวะกะสังโฆ,

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น

หมู่ใด ปฏิบัติดีแล้ว

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด

ปฏิบัติตรงแล้ว

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด

ปฏิบัติเพื่อรู้ธรรมเป็นเครื่องออกจากทุกข์แล้ว

สามิจิปะฏิปันโน
ภะกะวะโต สภาวะะสังโฆ,
ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ
อัญญะ ปุริสะปุคคะลา,
เอสะ ภะกะวะโต สภาวะะสังโฆ,
อาหุเนยโย
ปาหุเนยโย
ทักขิณเณยโย
อัญชะลิกะระณิโย,
อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสะ,
ตะมะหัง สังฆัง อะภิปูชะยามิ
ตะมะหัง สังฆัง สิริธะธา นะมามิ.

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด
ปฏิบัติสมควรแล้ว
ได้แก่บุคคลเหล่านี้คือ : คู่แห่งบุรุษ ๔ คู่
นับเรียงตัวบุรุษได้ ๘ บุรุษ*
นั่นแหละ สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า
เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขานามานุชา
เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขาจัดไว้ต้อนรับ
เป็นผู้ควรรับทักษิณาทาน
เป็นผู้ที่บุคคลทั่วไปควรทำอัญชลี
เป็นนื่อนาบุญของโลก ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า
ข้าพเจ้าบูชาอย่างยิ่ง เฉพาะพระสงฆ์หมู่ นั้น
ข้าพเจ้านอบน้อมพระสงฆ์หมู่ นั้น ด้วยเศียรเกล้า

(กราบระลึกพระสังฆคุณ)

(๔. ระตะนัตตะยัปปะณามะคาถา)

(หัวหน้า) (นันทะ มะยัง ระตะนัตตะยัปปะณามะคาถาโย เจวะ
สังเวคะปะริกิตตะนะปาฐัญจะ ภะณามะ เส.)

(สวดพร้อมกัน)

พุทโธ สุสุทโธ กะรุณามะหัตถะโว,
โยจจันตะสุทฐัพพะระญาณะโลจะโน,
โลกัสสะ ปาปุปะกิเลสะมาตะโก,
วันทามิ พุทฺธัง อะหะมาตะเรนะ ตัง.
ธัมโม ปะทีโป วิยะ ตัสสะ สัตถุโน,

พระพุทธเจ้าผู้บริสุทธิ์ มีพระกรุณา
ดุจห้วงมหรณพ
พระองค์ใด มีตาคือญาณอันประเสริฐ
หมดจดถึงที่สุด
เป็นผู้ฆ่าเสียซึ่งบาป และอุปกิเลสของโลก
ข้าพเจ้าไหว้พระพุทธเจ้าพระองค์นั้น
โดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ.
พระธรรมของพระศาสดา สว่างรุ่งเรือง
เปรียบดวงประทีป

* สี่คู่คือ โสตาปัตติมรรค โสตาปัตติผล, สกิทาคามิมรรค สกิทาคามีผล, อนาคามิมรรค อนาคามีผล, อรหัตตมรรค อรหัตตผล,

โย มักกะปากามะตะเภะภินนะโก,

โลกุตตะโร โย จะ ตะทัตตะทีปะโน,

วันทามิ รัมมัง อะหะมาทะเรนะ ตัง.

สังโฆ สุเขตตารักยะติเขตตะสัณฺญโต,

โย ทิฏฐะสันโต สุคะตานุโพทะโก,

โลลัปปะทีโน อะริโย สุขะมะโส,

วันทามิ สังฆัง อะหะมาทะเรนะ ตัง.

อิจจะเมกัณตะภิปุชะเนยยะกัง,
วัตถุตตะยัง วันทะยะตาภิสังขะตัง,

ปุลฺลัญญัง มะยา ยัง

มะมะ สัพพูปัททะวา,

มา โหนตุ เว ตัสสะ ปะภาวะสิทธิยา.

จำแนกประเภทคือ มรรค ผล นิพพาน
ส่วนใด

ซึ่งเป็นโลกุตตระ และส่วนใดที่ชี้แนวแห่ง
โลกุตตระนั้น

ข้าพเจ้าไหว้พระธรรมนั้น

โดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ.

พระสงฆ์เป็นนาบุญอันยิ่งใหญ่

กว่านาบุญอันดีทั้งหลาย

เป็นผู้เห็นพระนิพพาน ตรัสรู้ตามพระสุด
หมู่ใด

เป็นผู้ละกิเลสเครื่องโลเล เป็นพระอริยเจ้า

มีปัญญาดิ

ข้าพเจ้าไหว้พระสงฆ์หมู่ นั้น

โดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ.

บุญใดที่ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ซึ่งวัตถุสาม

คือพระรัตนตรัยอันควรบูชายิ่งโดยส่วนเดียว

ได้กระทำแล้วเป็นอย่างยิ่งเช่นนี้

ขออุปัททวะ (ความซื่อ) ทั้งหลาย

จงอย่ามีแก่ข้าพเจ้าเลย

ด้วยอำนาจความสำเร็จ อันเกิดจากบุญนั้น

(๕. สังเวคะปริกิตตะนะปาฐะ)

(สวดพร้อมกัน)

อิธะ ตะถาคะโต โลเก อุปปันโน

อะระหัง สัมมาสัมพุทฺโธ,

รัมโม จะ เทสิโต นียยานิโก

อุปะสะมิโก ปะรินิพพานิโก

พระตถาคตเจ้าเกิดขึ้นแล้ว ในโลกนี้

เป็นผู้ไกลจากกิเลส ตรัสรู้ชอบ

ได้โดยพระองค์เอง

และพระธรรมที่ทรงแสดง

เป็นธรรมเครื่องออกจากทุกข์

เป็นเครื่องสงบกิเลส เป็นไปเพื่อปรินิพพาน

สัมโพธะคามิ สุกะตปปะเวทิต,

มะยันตัง รัมมัง สุตฺวา

เอวัง ชานามะ,

ชาติปิ ทุกขา

ชะราปี ทุกขา

มะระณฺมปี ทุกขัง,

โสกะปะริเทวะ-

ทุกขะโทมะนัสสุปายาธาปี ทุกขา,

อัปปิเยหิ สัมปะโยโค ทุกโข

ปิเยหิ วิปะโยโค ทุกโข,

ยัมปิจจํ นะ ละภะติ ตัมปิ ทุกขัง,

สังขิตเตนะ ปญฺญูปาทานักขันธา

ทุกขา,

เสยยะถิทํ,

รูปูปาทานักขันโธ,

เวทะนูปาทานักขันโธ,

สัณฺณูปาทานักขันโธ,

สังขารูปาทานักขันโธ,

วิญฺญานูปาทานักขันโธ,

เยสัง ปะริญฺญาเย,

ธะระมาโน โส ภะกะวา,

เอวัง พะหุลัง ทาวะเก วิเนติ,

เอวังภาคา จะ ปะนัสสะ ภะกะวะโต

เป็นไปเพื่อความรู้พร้อม

เป็นธรรมที่พระสุคตประกาศ

พวกเราเมื่อได้ฟังธรรมนั้นแล้ว

จึงได้รู้อย่างนี้ว่า

แม้ความเกิดก็เป็นทุกข์

แม้ความแก่ก็เป็นทุกข์

แม้ความตายก็เป็นทุกข์

แม้ความโศก ความรำไรราพัน ความไม่สบาย

กาย ความไม่สบายใจ ความคับแค้นใจ

ก็เป็นทุกข์

ความประสบกับสิ่งไม่เป็นที่รักที่พอใจ

ก็เป็นทุกข์

ความพลัดพรากจากสิ่งเป็นที่รักที่พอใจ

ก็เป็นทุกข์

มีความปรารถนาสิ่งใด ไม่ได้สิ่งนั้น นั่นก็เป็นทุกข์

ว่าโดยย่อ อุปาทานขันธทั้ง ๕ เป็นตัวทุกข์

ได้แก่สิ่งเหล่านี้คือ

ขันธ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่นคือรูป

ขันธ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่นคือเวทนา

ขันธ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่นคือสัญญา

ขันธ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่นคือสังขาร

ขันธ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่นคือวิญญาน

เพื่อให้สาวกกำหนดรอบรู้อุปาทานขันธ

เหล่านี้เอง

จึงพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น

เมื่อยังทรงพระชนม์อยู่

ย่อมทรงแนะนำสาวกทั้งหลาย

เช่นนี้เป็นส่วนมาก

อนึ่ง คำสั่งสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น

ดาวะเกสุ อะนุสาสะนี,
 พะหุลา ปะวัตตะติ,
 รูปัง อะนิจัจัง,
 เวทะนา อะนิจจา,
 สัณฺญา อะนิจจา,
 สังขารา อะนิจจา,
 วิญญาณัง อะนิจัจัง,
 รูปัง อะนัตตา,
 เวทะนา อะนัตตา,
 สัณฺญา อะนัตตา,
 สังขารา อะนัตตา,
 วิญญาณัง อะนัตตา,
 สัพเพ สังขารา อะนิจจา,
 สัพเพ รัมมา อะนัตตาติ.
 เต (ตา) มะยัง, โอติณณามัหะ ชาติยา
 ชะรามะระณณะ,
 โสเกหิ ปะริเทเวหิ ทุกเขหิ
 โทมะนัสเสหิ อุปายาเสหิ,
 ทุกโขติณณา
 ทุกขะปะเรตา,
 อปปะวะนามิมัสสะ เกวะลัสสะ
 ทุกขักขันธัสสะ อันตะกิริยา
 ปิณฺณยาเยถาติ.
 จิระปะรินิพพุตัมปิ ตัง ภะคะวันตัง
 สະระณัง คตะ,
 รัมมัญจะ สังมัญจะ,
 ตัสสะ ภะคะวะโต สาสะนัง
 ยะถาสะติ ยะถาพะลัง,
 มะนะสิกะโรมะ อะนุปะฏิปัชชามะ,

ย่อมเป็นไปในสาวกทั้งหลายส่วนมาก
 มีส่วนคือการจำแนกอย่างนี้ว่า
 รูปไม่เที่ยง
 เวทนาไม่เที่ยง
 สัณฺญาไม่เที่ยง
 สังขารไม่เที่ยง
 วิญญาณไม่เที่ยง
 รูปไม่ใช่ตัวตน
 เวทนาไม่ใช่ตัวตน
 สัณฺญาไม่ใช่ตัวตน
 สังขารไม่ใช่ตัวตน
 วิญญาณไม่ใช่ตัวตน
 สังขารทั้งหลายทั้งปวง ไม่เที่ยง
 ธรรมทั้งหลายทั้งปวง ไม่ใช่ตัวตนดังนี้.
 พวกเราทั้งหลาย เป็นผู้ถูกรอบงำแล้ว
 โดยความเกิด โดยความแก่ และความตาย
 โดยความโศก ความร่ำไรราพัน ความไม่สบาย
 กาย ความไม่สบายใจ ความคับแค้นใจ
 ทั้งหมด
 เป็นผู้ถูกความทุกข์ หยั่งเอาแล้ว
 เป็นผู้มีความทุกข์ เป็นเบื้องหน้าแล้ว
 ทำใจ การทำที่สุดแห่งกองทุกข์ทั้งสิ้นนี้
 จะพึงปรากฏชัด แก่เราได้.
 เราทั้งหลายผู้ถึงแล้วซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า
 แม้ปรินิพพานแล้วพระองค์นั้น เป็นสรณะ
 ถึงพระธรรมด้วย ถึงพระสงฆ์ด้วย
 จักทำในใจอยู่ ปฏิบัติตามอยู่ซึ่งคำสั่งสอน
 ของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ตามสติกำลัง

ตา ตา โน ประฏิปัตติ,
อิมัสสะ เกวลัสสะ ทุกขักขันธัสสะ
อันตะกิริยาเย สังวัตตะตุ.

ขอให้ความปฏิบัตินั้น ๆ ของเราทั้งหลาย
จงเป็นไปเพื่อการทำให้สุดแห่งกองทุกข์
ทั้งสิ้นนี้ เทอญ.

(จบคำทำวัตรเช้า)

ปัตติทานะคาถา

(หัวหน้า) (หันทะ มะยัง ปัตติทานะคาถาโย ภะณามะ เส.)
(สวดพร้อมกัน)

ยา เทวะตา สันติ วิหาระวาสินี,
อุเป มะเร โพธิ มะเร ตะหิง ตะหิง,

ตา รัมมะทานเนนะ ภะวันตุ ปุชิตา,
โสตถิง กะโรนเตระ วิหาระมณทะเล,

เถรา จะ มัชฌา นะวะกา
จะ ภิกขะโว,
ถารามิกา ทานะปะตี อุปาสะกา,

กามา จะ เทสา นิคะมา จะ
อิสสระรา, สัปปาณะภูตา
สุชิตา ภะวันตุ เต,

ชะลาพูชา เยปี จะ อัมพะสัมภะวา,
สังเสทชะตา อะละโวปะปาติกา,

นียยานิกัง รัมมะวะรัง ประภูจจะ เต,

เทพยดาทั้งหลายเหล่าใดมีปกติอยู่ในวิหาร
สิงสถิตที่เรือนพระสถูป ที่เรือนโพธิ
ในที่นั้น ๆ

เทพยดาทั้งหลายเหล่านั้นเป็นผู้อันเรา
ทั้งหลายบูชาแล้วด้วยธรรมทาน ขอจงทำ
ซึ่งความเจริญในมณฑลวิหารนี้
พระภิกษุทั้งหลายที่เป็นเถระก็ดี
ที่เป็นปานกลางก็ดี ที่ยังใหม่ก็ดี
อุบาสก อุบาสิกาทั้งหลาย ที่เป็นทานบดี
พร้อมด้วยอารามิกชนก็ดี

ชนทั้งหลายเหล่าใดที่เป็นชาวบ้านก็ดี
ที่เป็นชาวประเทศก็ดี ที่เป็นชาวนิคมนก็ดี
ที่อิสระเป็นใหญ่ก็ดี ชนทั้งหลายเหล่านั้น
จงเป็นผู้มีความสุขทุกเมื่อเถิด
สัตว์ทั้งหลายที่เกิดจากครรภ์ก็ดี
ที่เกิดจากฟองไข่ก็ดี ที่เกิดในถ้ำไคลก็ดี
ที่เกิดขึ้นโตทีเดียวก็ดี

สัตว์ทั้งหลายแม้ทั้งปวงเหล่านั้น ได้อาศัยซึ่ง

สัพเพปิ ทุกขัสสะ กะโรนตุ สังขะยัง,

ฐาตุ จิรัง สะตัง รัมโม
รัมมัทธะรา จะ ปุคคะลา,

สังโฆ โหตุ สะมัคโค ะ
อตัถายะ จะ หิตายะ จะ,
อัมเห รักขะตุ สัทธัมโม
สัพเพปิ รัมมะจาริโน,
วุทฺธิง ตัปปาปุณเณยยามะ,
รัมเม อะริยัปปะเวทิตะ.

ธรรมอันประเสริฐ เป็นนียยานิกรรม
ประกอบในอันนำผู้ปฏิบัติให้ออกจากสังสาร
ทุกข์ จงกระทำซึ่งความสิ้นไปพร้อม
แห่งทุกข์เกิด

ขอธรรมของสัตตบุรุษทั้งหลาย จงตั้งอยู่นาน
อนึ่ง ขอบุคคลทั้งหลายผู้ทรงไว้ซึ่งธรรม
ดำรงอยู่

ขอพระสงฆ์จงมีความสามัคคีพร้อมเพรียงกัน
ในอันจะนำซึ่งประโยชน์และสิ่งอันเกื้อกูลเกิด
ขอพระสัทธรรม จงรักษาไว้ซึ่งเราทั้งหลาย
แล้วจงรักษาไว้ซึ่งบุคคลทั้งหลายแม้ทั้งปวง
ขอเราทั้งหลายพึงถึงพร้อม ซึ่งความเจริญ
ในธรรมที่พระอริยเจ้าประกาศไว้แล้วเกิด

ทำวัตรเย็น

ที่ประชุมหนึ่งคุกเข้า ประนมมือพร้อมกัน ขณะผู้เป็นประธานจุดธูปเทียนบูชาพระรัตนตรัย

บทนำบูชาพระรัตนตรัย

(หัวหน้านำ-ว่าตาม)

โย โส ภะกะวา

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ,

สัพพัญญูโต เยนะ ภะกะวะตา ธัมโม,

สุปะฏิปันโน ยัสสะ ภะกะวะโต

ถาวระกะสังโฆ,

ตัมมะยัง ภะคะวันตัง

สะธัมมัง สะสังมัง,

อิเมหิ สักกาเรหิ

ยะถาระหัง อาโรปีเตหิ

อะภิปุชเยยามะ,

สาธุ โน ภันเต ภะกะวา

สุจิระปะรินิพพุโตปิ,

ปัจฉิมาชะนะตานุกัมปะมานะธา,

อิเม สักกาเร ทุกะตะปะณณการะภูเต

ปะฏิคคัณหาตุ,

อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ.

พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น พระองค์ใด

เป็นพระอรหันต์ ตรัสรู้เองโดยชอบแล้ว

พระธรรมเป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า

พระองค์ใด ตรัสไว้ดีแล้ว

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า

พระองค์ใด ปฏิบัติดีแล้ว

ข้าพเจ้าขอบูชาอย่างยิ่งซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า

พระองค์นั้น พร้อมทั้งพระสังฆธรรม

และพระอริยสงฆ์เจ้าทั้งหลาย

ด้วยเครื่องสักการะทั้งหลายเหล่านี้

อันยกขึ้นตามสมควรแล้วอย่างไร

พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น แม้ปรินิพพาน

นานแล้วก็ตาม ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ซึ่งยัง

ประโยชน์อันยิ่งใหญ่ แก่สาธุชนทั้งหลาย

ขอจงรับเครื่องสักการะบรรณาการของ

คนยากทั้งหลายเหล่านี้ด้วย เพื่ออนุเคราะห์

แก่ประชุมชนผู้เกิดแล้วในภายหลังด้วย

เพื่อเป็นประโยชน์ เพื่อความสุข แก่ข้าพเจ้า

ทั้งหลาย ล้นกาลนานเทอญ.

คำนมัสการ

(หัวหน้านำ-ว่าตาม)

อระหัง สัมมาสัมพุทโธ ะกะวะ,

พระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นพระอรหันต์
ดับเพลิงกิเลสเพลิงทุกข์สิ้นเชิง ตรัสรู้ชอบ
ได้โดยพระองค์เอง

พุทชัง ะกะวันตัง อะภิวาเทมิ.

ข้าพเจ้าอภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้รู้ ผู้ตื่น
ผู้เบิกบาน

(กราบ)

ธวัทขาโต ะกะวะตา ัมโม,

พระธรรม เป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า
ตรัสไว้ดีแล้ว

ัมมัง นะมัสสามิ.

ข้าพเจ้านมัสการพระธรรม

(กราบ)

สุปะฏิปันโน

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า

ะกะวะโต สาวะกะสังโฆ,

ปฏิบัติดีแล้ว

สังฆัง นะมามิ.

ข้าพเจ้านอบน้อมพระสงฆ์

(กราบ)

(บุพพะภาคะนะมะการะ-พุทธานุสสะตินะยะ)

(หัวหน้า)

ยะมัมหะ โข มะยัง ะกะวันตัง สะระณัง คตา อระหันตัง

สัมมาสัมพุทชัง, ยัง ะกะวันตัง อุทิสสะ ปัพพะชิตา, ยัสสัม ะกะวะติ
พรัหมมะจะริยัง จะรามะ, ตัมมะยัง ะกะวันตัง สะฆัมมัง สะสังฆัง,
ยะถาระหัง อาโรปีเตหิ ลักกาเรหิ อะภิปูชะยิตฺวา อภิวาเทณัง ะกริมฺหา,
หันทะทานิ มะยันตัง ะกะวันตัง วาจาเย อะภิกายิตุง, บุพพะภาคะนะมะ
การัญเจะวะ พุทธานุสสะตินะยัญเจะ ะกะโรมะ เส.

(สวดพร้อมกัน)

นะโม ตัสสะ ะกะวะโต อระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ.

(๓ จบ)

(๑. พุทธานุสสະดินะยะ)

(สวดพร้อมกัน)

ตั้ง โข ปะนะ ภะคะวันตัง เอวัง
กัถยาโณ กิตติสัทโท อัพภุคคะโต,
อิติปิ โส ภะคะวา
อะระหัง
สัมมาสัมพุทธโธ,
วิชาจะระณะสัมปันโน
สุคะโต
โลกะวิทู,
อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะธาระณิ

สัตถา เทวะมะนุสสานัง
พุทธโธ
ภะคะวา ติ.

ก็กิตติศัพท์อันงามของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ได้ฟังไปแล้วอย่างนี้ว่า
เพราะเหตุอย่างนี้ ๆ พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น
เป็นผู้ไกลจากกิเลส
เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง
เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ
เป็นผู้ไปแล้วด้วยดี
เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง
เป็นผู้สามารถฝึกบวชที่สมควรฝึก
ได้อย่างไม่มีใครยิ่งกว่า
เป็นครูผู้สอน ของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย
เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานด้วยธรรม
เป็นผู้มีความจำเริญ จำแนกธรรม
สั่งสอนสัตว์ ดังนี้.

(๒. พุทธาภิคีติ)

(หัวหน้า) (หันทะ มะยัง พุทธาภิคีติง กะโรมะ เส.)

(สวดพร้อมกัน)

พุทธัฏฐา ระหันตะวะระตาทีคุณาภียุตโต,
สุทธาภิญาณะกะรุณาหิ
สตะมาคะตัตโต,
โพเชติ โย สุขะนะตัง กะมะลังวะ สุโร,
วันทามะหัง ตะมะระณัง
สิระสา ชินะนัง.

พระพุทธเจ้าประกอบด้วยคุณ
มีความประเสริฐแห่งอรหันตคุณเป็นต้น
มีพระองค์อันประกอบด้วยพระญาณ
และพระกรุณาอันบริสุทธิ์
พระองค์ใด ทรงกระทำช่นที่ดีให้เบิกบาน
ดุจอาทิตย์ทำบ่าวให้บาน
ข้าพเจ้าไหว้พระชินสีห์ ผู้ไม่มีกิเลส
พระองค์นั้น ด้วยเศียรเกล้า

พุทโธ โย สัพพะปาณีนัง
สระระณัง เขมมะมุตตะมัง,
ปะฐะมานุสตะติฏฐานัง
วันทามิ ตัง สิระนะหัง.

พุทฺธสทาหัมมิ ทาโส (ทาสี) ะ
พุทโธ เม ตามิกิสสะโร,
พุทโธ ทุกขัสสะ มาตา จะ
วิธาตา จะ หิตัสสะ เม,
พุทฺธสทาหัง นียยาเทมิ
สะวีริญชีวัตติญจิง,
วันทันโตหัง (ตีหัง) จะริสตามิ
พุทฺธสเสวะ สุโพธิตัง,
นัตติ เม สระระณัง อัญญัง
พุทโธ เม สระระณัง ะรัง,
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ
วัทาเมยยัง สัตถุสาสะเน,
พุทฺธัง เม วันทะมานะ (มานายะ)
ยัง ปุญญัง ปะสุตัง อีระ,
สัพเพปิ อันตะรายา เม
มาहेสุง ตัสสะ เตชะสา.

(หมอบกราบลงสวด)

กาเยนะ วาจาเย ะ ะ เจตะสา วา,
พุทฺธะ กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง,
พุทโธ ปะฎีกคณหะตุ อัจจะยันตัง,
กาลันตะเร สังวะริตุง ะ พุทฺธะ.

พระพุทเจ้าพระองค์ใด เป็นสรณะ
อันเกษมสูงสุด ของสัตว์ทั้งหลาย
ข้าพเจ้าไหว้พระพุทเจ้าพระองค์นั้น อันเป็น
ที่ตั้งแห่งความระลึกองค์ที่หนึ่ง
ด้วยเศียรเกล้า
ข้าพเจ้าเป็นทาสของพระพุทเจ้า
พระพุทเจ้าเป็นนาย มีอิสระเหนือข้าพเจ้า
พระพุทเจ้าเป็นเครื่องกำจัดทุกข์
และทรงไว้ซึ่งประโยชน์ แก่ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้ามอบกายถวายชีวิตนี้แด่พระพุทเจ้า

ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่จักประพฤติตาม
ซึ่งความตรัสรู้ดีของพระพุทเจ้า
สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระพุทเจ้า
เป็นสรณะอันประเสริฐของข้าพเจ้า
ด้วยการกล่าวคำสัจนี้
ข้าพเจ้าพึงเจริญในพระศาสนาของพระศาสดา
ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ซึ่งพระพุทเจ้า
ได้ชวนชวายนุญใด ในบัดนี้
อันตรายทั้งปวง อย่าได้มีแก่ข้าพเจ้า
ด้วยเดชแห่งบุญนี้

ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาที่ดี ด้วยใจที่ดี
กรรมน่าตึดยนอันใด ที่ข้าพเจ้ากระทำแล้ว
ในพระพุทเจ้า
ขอพระพุทเจ้า จงงดซึ่งโทษล่วงเกินอันนั้น
เพื่อการสำรวมระวัง ในพระพุทเจ้า
ในกาลต่อไป

(๓. ัมมานุสสะตินะยะ)

(หัวหน้า) (หันทะ มะยัง ัมมานุสสะตินะยัง กะโรมะ เส.)

(สวดพร้อมกัน)

ธวากขาโต ภะคะวะตา ัมโม,

พระธรรม เป็นสิ่งที่พระผู้มีพระภาคเจ้า
ได้ตรัสไว้ดีแล้ว

สันทิฏฐิโก

เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติ

พึงเห็นได้ด้วยตนเอง

อะกาลิโก

เป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้ และให้ผลได้ไม่จำกัดกาล

เอหิปัสสโก,

เป็นสิ่งที่ควรกล่าวแก่ผู้อื่นว่า ท่านจงมาดูเถิด

โอปะนะยิโก

เป็นสิ่งที่ควรน้อมเข้ามาใส่ตัว

ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ ติ.

เป็นสิ่งที่ผู้รู้ก็รู้ได้เฉพาะตน ดังนี้.

(๔. ัมมาภิกคิตติ)

(หัวหน้า) (หันทะ มะยัง ัมมาภิกคิตติ กะโรมะ เส.)

(สวดพร้อมกัน)

ธวากขาตะตาทีคุณะโยคะวะเสนะ

พระธรรมเป็นสิ่งประเสริฐ เพราะประกอบ

เสยโย,

ด้วยคุณ คือความที่พระผู้มีพระภาคเจ้า

ตรัสไว้ดีแล้ว เป็นต้น

โย มัคคะปากะปะริยัตติวิโมกขะเภโท,

เป็นธรรมอันจำแนกเป็น มรรค ผล ปริยัติ
และนิพพาน

ัมโม กุโลกะปะตะนา ตะทะธาริธาริ,

พระธรรมทรงไว้ซึ่งผู้ทรงธรรมนั้น

จากการตกไปสู่โลกที่ชั่ว

วันทามะหัง ตะมะหะรัง

ข้าพเจ้าไหว้พระธรรมอันประเสริฐนั้น

วะระรัมมะเมตัง.

อันเป็นเครื่องขจัดเสียซึ่งความมืด

ัมโม โย สัพพะปาณีนัง

พระธรรมใด เป็นสรณะอันเกษมสูงสุด

สระระณัง เขมะมุตะมัง,

ของสัตว์ทั้งหลาย

พุตติยานุสสะติฏฐานัง วันทามิ

ข้าพเจ้าไหว้พระธรรมนั้น อันเป็นที่ตั้งแห่ง

ตัง สิเรนะหัง.

ความระลึกองค์ที่สอง ด้วยเศียรเกล้า

รัมมัสถาหัตถิ ทาโส (ทาสี) ะ
 รัมโม เม สามีกิสสะโร,
 รัมโม ทุกขัสสะ มาตา จะ
 วิธาดา จะ หิตัสสะ เม.
 รัมมัสถาหัง นียยาเทมิ
 สะรีรัญชีวิตัญจิทัง,
 วันทันโตหัง (ตีหัง) จะริสตามิ
 รัมมัสเสวะ สุรัมมะตัง.
 นัตถิ เม สาระณัง อัญญัง
 รัมโม เม สาระณัง ะรัง,
 เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ
 วัทาเตยยัง สัตถุ สาสะเน.
 รัมมัง เม วันทะมานะ (มานายะ)
 ยัง ปุญญัง ปะสุตัง อิธะ,
 สัพเพปิ อันตะรายา เม
 มาहेสุ ตัสสะ เตชะสา.

ข้าพเจ้าเป็นทาสของพระธรรม
 พระธรรมเป็นนาย มีอิสระเหนือข้าพเจ้า
 พระธรรมเป็นเครื่องกำจัดทุกข์
 และทรงไว้ซึ่งประโยชน์แก่ข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้ามอบกายถวายชีวิตนี้แด่พระธรรม

ข้าพเจ้าผู้ให้อยู่จักประพาสติดตาม
 ซึ่งความเป็นธรรมดีของพระธรรม
 สรรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี
 พระธรรมเป็นสรณะอันประเสริฐของข้าพเจ้า
 ด้วยการกล่าวคำสัจนี้ ข้าพเจ้าพึงเจริญ
 ในพระศาสนาของพระศาสดา
 ข้าพเจ้าผู้ให้อยู่ซึ่งพระธรรม
 ได้ชวนชวายนบุญใด ในบัดนี้
 อันตรายทั้งปวง อย่าได้มีแก่ข้าพเจ้า
 ด้วยเดชแห่งบุญนั้น

(หมอบกราบลงสวด)

กาเยนะ วาจาเย ะ เจตะสา วา,
 รัมเม กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง,

รัมโม ปะฏิคคัณหะตุ อัจจะยันตัง,
 กาลันตะเร สังวะริตุง ะ รัมเม.

ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี
 กรรมนำดีเตือนอันใด
 ที่ข้าพเจ้ากระทำแล้วในพระธรรม
 ขอพระธรรม จงดซึ่งโทษล่วงเกินอันนั้น
 เพื่อการสำรวมระวัง ในพระธรรม
 ในกาลต่อไป

(๕. สังฆานุสสະตินะยะ)

(หัวหน้า) (หันทะ มะยัง สังฆานุสสະตินะยัง กะโรมะ เส.)

(สวดพร้อมกัน)

สุปะฏิปันโน

กะคะวะโต ตาวะกะสังโฆ,

อุหุปะฏิปันโน

กะคะวะโต ตาวะกะสังโฆ,

ญายะปะฏิปันโน

กะคะวะโต ตาวะกะสังโฆ,

ตามีจิปะฏิปันโน

กะคะวะโต ตาวะกะสังโฆ,

ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ

อัญญะ ปุริสะปุคคะลา,

เอสะ กะคะวะโต ตาวะกะสังโฆ,

อาหุเนยโย

ปาหุเนยโย

ทักขิเนยโย

อัญชะลีกะระณียะ,

อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ.

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า

หมู่ใด ปฏิบัติดีแล้ว

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด

ปฏิบัติตรงแล้ว

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด

ปฏิบัติเพื่อรู้ธรรมเป็นเครื่องออกจากทุกข์แล้ว

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด

ปฏิบัติสมควรแล้ว

ได้แก่บุคคลเหล่านี้คือ คู่แห่งบุรุษ ๔ คู่

นับเรียงตัวบุรุษได้ ๘ บุรุษ

นั่นแหละ สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า

เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขานำมาบูชา

เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขาจัดไว้ต้อนรับ

เป็นผู้ควรรับทักษิณาทาน

เป็นผู้ที่บุคคลทั่วไปควรทำอัญชลี

เป็นเพื่อนมนุษย์ของโลก ไม่มีมนุษย์อื่นยิ่งกว่า

ดังนี้

(๖. สังฆากิคิตี)

(หัวหน้า) (หันทะ มะยัง สังฆากิคิตีง กะโรมะ เส.)

(สวดพร้อมกัน)

สัทธัมมะโข สุปะฏิปัตติคุณาทัยฺสโต,

โยภุสฺสัพพะโข

อะริยะปุคคะละสังฆะเสฏฺฐโง,

สีลาทิธัมมะปะวะราสะยะกายะจิตโต,

พระสงฆ์ที่เกิดโดยพระสัทธรรม

ประกอบด้วยความประพฤติปฏิบัติเป็นต้น

เป็นหมู่แห่งพระอริยบุคคลอันประเสริฐ

แปดจำพวก

มีกายและจิต อันอาศัยธรรมมีศีลเป็นต้น

อันนवर

วันทามะหัง ตะมะรียานะคะณัง
สุตฺตชัง.

สังโฆ โย สัพพะปาณีนัง

สระระณัง เขมะมุตตะมัง,

ตะติยานุสตะติฏฐานัง

วันทามิ ตัง สิเรนะหัง.

สังฆัสสัทธัมมิ ทาโส (ทาสี) วะ

สังโฆ เม ตามิกิสสะโร,

สังโฆ ทุกขัสสะ มาตา จะ

วิธาตา จะ หิตัสสะ เม.

สังฆัสสัทธัมมัง นียยาเทมิ

สระริรัญชีวิัตถุจิหัง,

วันทันทโธหัง (ตีหัง) จะริสตามิ

สังฆัสสโธปะฏิป็นนะตัง.

นัตถิ เม สระระณัง อัญญัง

สังโฆ เม สระระณัง ะรัง,

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ

วัทเทยยัง สัตถุ สาสะเน.

สังฆัง เม วันทะมานะ (มานายะ)

ยัง ปุญญัง ปะสุตัง อิธะ,

สัพเพปิ อันตะรายา เม

มาहेสุ ตัสสะ เตชะสา.

ข้าพเจ้าไหว้หมู่แห่งพระอริยเจ้าเหล่านั้น

อันบริสุทธิด้วยดี

พระสงฆ์ หมู่ใด เป็นสรณะอันเกษมสูงสุด

ของสัตว์ทั้งหลาย

ข้าพเจ้าไหว้พระสงฆ์หมู่นั้น อันเป็นที่ตั้ง

แห่งความระลึกองค์ที่สาม ด้วยเศียรเกล้า

ข้าพเจ้าเป็นทาสของพระสงฆ์

พระสงฆ์เป็นนาย มีอิสระเหนือข้าพเจ้า

พระสงฆ์เป็นเครื่องกำจัดทุกข์

และทรงไว้ซึ่งประโยชน์แก่ข้าพเจ้า

ข้าพเจ้ามอบกายถวายชีวิตนี้แด่พระสงฆ์

ข้าพเจ้าผู้ให้อยู่จำประพุดติดตาม

ซึ่งความปฏิบัติดีของพระสงฆ์

สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระสงฆ์

เป็นสรณะอันประเสริฐของข้าพเจ้า

ด้วยการกล่าวคำสัจนี้ ข้าพเจ้าพึงเจริญ

ในพระศาสนาของพระศาสดา

ข้าพเจ้าผู้ให้อยู่ขึ้นพระสงฆ์

ได้ชวนขายบุญใด ในบัดนี้

อันตรายทั้งปวง อย่าได้มีแก่ข้าพเจ้า

ด้วยเดชแห่งบุญนั้น.

(หมอบกราบลงสวด)

กาเยนะ วาจาเย วะ เจตะสา วา,

สังฆะ กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง,

สังโฆ ปะฎีกคณหะตุ อัจจะยันตัง,

กาลันตะเร สังวะริตฺตัง วะ สังฆะ.

ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี

กรรมน่าติเตียนอันใด ที่ข้าพเจ้ากระทำแล้ว

ในพระสงฆ์

ขอพระสงฆ์ จงดซึ่งโทษล่วงเกินอันนั้น

เพื่อการสำรวมระวัง ในพระสงฆ์

ในกาลต่อไป.

(จบคำทำวัตรเย็น)

กรวดน้ำต่อนเียน

อุทิสสะนาธิฏฐานะคาถา

(หัวหน้า) (หันทะ มะยัง อุทิสสะนาธิฏฐานะคาถาโย ภะณามะ เส.)

(สวดพร้อมกัน)

อิมิณา ปุญญะกัมเมนะ

อุปัชฌายา คุณฺตตะรา,

อาจะริยุปะการา จะ

มาตา ปิตา จะ ญาคะกา ปิยา มะมัง,

สุริโย จันทิมมา ราชา

คุณฺดวันตา นะราปี จะ,

พรหมมะมารา จะ อินทา จะ*

โลกะปาตา จะ เทวะตา,

ยะโม มิตตา มะนุสสา จะ

มัชฌัตตา เวริกาปี จะ,

สัพเพ สัตตา สุกชี โหนตุ

ปุญญา นิ ปะกะตานิ เม,

สุขัง จะ ติวัง เทนตุ

จิปปัง ปาเปละ โวมะตัง ฯ

อิมิณา ปุญญะกัมเมนะ

อิมิณา อุทิสสะนะ จะ,

จิปปาหัง สุละเภ เจวะ

ตัมมูปาทานะเจทะนัง,

เย สันตานิ หินา รัมมา

ยาระ นิพพานะโต มะมัง,

นัสสันตุ สัพพะทา เยวะ

ยัตตะ ชาโต ภะเว ภะเว,

อุชฺฐิตัง สะติปัญฺญา

ด้วยบุญนี้ อุทิศให้

อุปัชฌาย์ ผู้เลิศคุณ

แลอาจารย์ ผู้เกื้อหนุน

ทั้งพ่อแม่ แลปวงญาติ

สุริยจันทร์ แลราชา

ผู้ทรงคุณ หรือสูงชาติ

พรหมมาร และอินทราช

ทั้งทวยเทพ และโลกบาล

ยมราช มนุษย์มิตร

ผู้เป็นกลาง ผู้จ้องผลาญ

ขอให้ เป็นสุขสานต์

ทุกท้าวหน้า อย่าทุกข์ทน

บุญผ่อง ที่ข้าทำ

จงช่วยอำ-นวยศุภผล

ให้สุข สามอย่างล้น

ให้บรรลุถึง นิพพานพลัน

ด้วยบุญนี้ ที่เราทำ

แลอุทิศ ให้ปวงสัตว์

เราพลันได้ ซึ่งการตัด

ตัวตัณหา อุปาทาน

สิ่งชั่ว ในดวงใจ

กว่าเราจะ ถึงนิพพาน

มลายสิ้น จากสันดาน

ทุก ๆ ภพ ที่เราเกิด

มีจิตตรง และสติ

ทั้งปัญญา อันประเสริฐ

สัลเลโข วีริยัมหิโน,

มารา ละกันตุ โนกาสัง

กาตุญจะ วีริเยสุ เม,

พุทโธที่ปะวะโร นาโธ**

ธัมโม นาโธ ะรุตตะโม,

นาโธ ปัจเจกะพุทโธ จะ

สังโฆ นาโธตตะโร มะมัง.

เตโธตตะมานุภาเวนะ

มาโรกาสัง ละกันตุ มาฯ

พร้อมทั้ง ความเพียรเลิศ

เป็นเครื่องชูต ก็เลสหย

โอกาส อย่าพึงมี

แก่หมู่मार สิ้นทั้งหลาย

เป็นช่อง ประทุรร้าย

ทำลายล้าง ความเพียรจม

พระพุทโธผู้ บวรนาถ

พระธรรมที่ พึ่งอุดม

พระปัจเจกะ พุทธสม-

ทบพระสงฆ์ ที่พึงผยอง

ด้วยอา- นุภาพนั้น

ขอหมู่मार อย่างได้ช่อง (เทอญ)

* บางแห่งว่า พรหมมะมารา จะอินทา จะตุโลกะปาถา จะ เทวะตา

** บางแห่งว่า พุทธาที่ปะวะโร นาโธ

คำอาราธนาศีล ๕

มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ,
ติสสะระณณะ สะหะ, ปญฺจะ สีลานิ ยาจามะ
ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ,
ติสสะระณณะ สะหะ, ปญฺจะ สีลานิ ยาจามะ
ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ,
ติสสะระณณะ สะหะ, ปญฺจะ สีลานิ ยาจามะ ฯ

(คำแปล)

ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอศีล ๕ ประการ พร้อมทั้งพระไตรสรณาคมน์
เพื่อประโยชน์จะรักษาต่าง ๆ กัน ฯ

คำอาราธนาศีล ๘

มะยัง ภันเต, ติสสะระณณะ สะหะ, อัญฺฐะ สีลานิ ยาจามะ
ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต, ติสสะระณณะ สะหะ, อัญฺฐะ สีลานิ ยาจามะ
ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต, ติสสะระณณะ สะหะ, อัญฺฐะ สีลานิ ยาจามะ ฯ

(คำแปล)

ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอศีล ๘ ประการ พร้อมทั้งพระไตรสรณาคมน์ ฯ

คำประกาศองค์อุโบสถศีล (ก่อนอาราธนา)

อัชชะ โภณโต ปักขัสสะ อัญฺฐะมีทิวะโส** เอเวรूप โข โภณโต ทิวะโส, พุทเธนะ
ภะคะวะตา ปญฺญุตตัสสะ รัมมัสสะวะนัสสะ เจวะ, ตะทัตถายะ อุปาสะกะอุปาสิกานัง
อุโปสะถะกัมมัสสะ จะ กาโล โหติ, หันทะ มะยัง โภณโต สัพเพ อีระ สะมาคะตา, ตัสสะ
ภะคะวะโต รัมมานุรัมมะปะฏิปัตติยา ปุชเชนัตถายะ, อิมัญฺจะ รัตติง อิมัญฺจะ ทิวะสัง
(อัญฺฐังคะสะมันนาคะตัง) อุโปสะถัง อุปะวะสิตัสมาติ กาละปะริจเณทัง กัตถวา ตัง ตัง
เวระมะณัง อารัมมะณัง กะริตฺวา, อะวิกจิตตะจิตตา หุตฺวา สักกัจจัง อุโปสะถังคานิ
สะมาภิเษยยามะ, อีทิสัง ทิ อุโปสะถัง (อุโปสะถะกาลัง) สัมปัตตานัง อัมหากัง ชีวิตัง มา
นิรัตถะกัง โหตุ ฯ

หมายเหตุ ** คำนี้พึงเปลี่ยนไปตามวันอุโบสถนั้น ๆ คือ ถ้าเป็นวัน ๑๕ คำ เปลี่ยนบาลีเป็นปณณระระสี-
ทิวะโส คำแปลเป็น วันปณณระสีดิถีที่ ๑๕ คำ ถ้าเป็นวันพระ ๑๔ คำ พึงเปลี่ยนบาลีเป็น
จาตุททะสีทิวะโส คำแปลเป็น วันจาตุททสี ดิถีที่ ๑๔ คำ ใช้เหมือนกันทั้งข้างขึ้นข้างแรม ฯ

(คำแปล)

ข้าพเจ้าขอประกาศเริ่มเรื่องในการที่จะรักษาอุโบสถให้สาธุชนที่ได้ตั้งจิตสมาทาน
ทราบทั่วกันก่อน ณ บัดนี้ วันนี้ เป็น วันอัฐมี ดิถีที่ ๘ คำ แห่งปักข์ ก็แหละวันนี้นิยมเช่นนี้
เป็นกาลที่สาธุชนอุบาสกอุบาสิกา จะพึงพึงธรรมและรักษาอุโบสถอันพร้อมไปด้วยองค์ ๘
ประการ เพื่อประโยชน์แก่การพึงธรรมนั้น บัดนี้ ขออุทิศอันยิ่งใหญ่คือการตั้งจิตสมาทานองค์
แห่งอุโบสถนั้นพึงเกิดมีแก่สาธุชนทั้งหลายที่มาประชุมพร้อมกัน ณ ที่นี้ จงตั้งจิตคิดกำหนดกาลว่า
จะรักษาอุโบสถสิ้นราตรีและวันนี้ ทำความเว้นจากโทษนั้น ๆ เป็นอาธมณ คือ เว้นจากการฆ่าสัตว์
๑ เว้นจากการลักทรัพย์ของผู้อื่น ๑ เว้นกรรมอันเป็นข้าศึกแก่พรหมจรรย์ ๑ เว้นจาก
การกล่าวคำปด ๑ เว้นจากดื่มสุราและเมรัย ๑ เว้นจากการบริโภคโภชนะ ในเวลาวิกาลตั้งแต่
เที่ยงแล้วไป ๑ เว้นจากการฟ้อนรำขับร้อง ประโคมดนตรี และดูการเล่นอันเป็นข้าศึกแก่กุศล
และหัดทรงตกแต่งร่างกายด้วยระเบียบดอกไม้ ของหอม เครื่องย้อม เครื่องทา ๑ เว้นจากที่
นั่งที่นอนอันสูง ที่นั่งที่นอนอันใหญ่ ๑ ฉะนั้น อย่าให้มีจิตฟุ้งซ่านส่งไปในที่อื่น จงตั้งจิตสมาทาน
องค์ ๘ ประการแห่งอุโบสถนั้น โดยความเคารพ เพื่อจะบูชาสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์
นั้นด้วยธรรมานุธรรมปฏิบัติ ตามกำลังของศฤงฆ์ทั้งหลาย ด้วยว่าชีวิตของเราทั้งหลายได้
ดำรงมาจนถึงวันอุโบสถเช่นนี้ จงอย่าให้ล่วงไปเสียเปล่าปราศจากประโยชน์เลย

คำอาราธนาอุโบสถศีล

มะยัง ภันเต, ติสระणेณะ สะหะ, อัญญังคะสะมันนาคะตัง,
อุโปสะถัง ยาจามะ
ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต, ติสระणेณะ สะหะ, อัญญังคะสะมันนาคะตัง,
อุโปสะถัง ยาจามะ
ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต, ติสระणेณะ สะหะ, อัญญังคะสะมันนาคะตัง,
อุโปสะถัง ยาจามะ ฯ

(คำแปล)

ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขออุโบสถศีล ซึ่งประกอบด้วยองค์ ๘ ประการ
พร้อมทั้งพระไตรสรณาคมน์

คำอาราธนาพระปริตร (อาราธนาพระสวดมนต์)

วิปตติปะฎิพาหะ

สัพพะทุกขะวินาสาเย

วิปตติปะฎิพาหะ

สัพพะภะยะวินาสาเย

วิปตติปะฎิพาหะ

สัพพะโรคะวินาสาเย

สัพพะสัมปัตติสัทธียา

ปะริตตัง พุ้ฐะ มังคะลัง

สัพพะสัมปัตติสัทธียา

ปะริตตัง พุ้ฐะ มังคะลัง

สัพพะสัมปัตติสัทธียา

ปะริตตัง พุ้ฐะ มังคะลัง ฯ

(คำแปล)

เพื่อป้องกันความวิบัติ เพื่อความสำเร็จแห่งสมบัติทั้งปวง
เพื่อให้ทุกข์ทั้งหมดพินาศไป ขอท่านทั้งหลายจงสวดพระปริตรอันเป็นมงคล
เพื่อป้องกันความวิบัติ เพื่อความสำเร็จแห่งสมบัติทั้งปวง
เพื่อให้ภัยทั้งหมดพินาศไป ขอท่านทั้งหลายจงสวดพระปริตรอันเป็นมงคล
เพื่อป้องกันความวิบัติ เพื่อความสำเร็จแห่งสมบัติทั้งปวง
เพื่อให้โรคทั้งหมดพินาศไป ขอท่านทั้งหลายจงสวดพระปริตรอันเป็นมงคลฯ

คำอาราธนาธรรม

พรหมมา จะ โลกาธิปะตี สะหัมปะติ

กัตถัญชะลี อันธิระรัง อะยาจะละ

สันติระ สัตตาปะระชัคกะชาติกา

เทเสตุ รัมมัง อะนุกัมปิมัง ปะชังฯ

(คำแปล)

แท้จริง ท้าวสหัมบดีพรหม ผู้เป็นอธิบดีของโลก ได้ประณมกรณัมสการกราบทูล
วิงวอนพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้ประเสริฐว่า สัตว์ทั้งหลายที่มีธุลี คือราคาคทิกิเลสในปัญญาจัก
น้อยเบาบางมีอยู่มากในโลกนี้ ขอพระผู้มีพระภาคเจ้าจงทรงแสดงธรรม อนุเคราะห์หมู่สัตว์
ในโลกนี้เถิดฯ

คำถวายข้าวพระพุทธร

(ตั้ง “นะโม” ๓ จบ)

อิมัง สุปะพัตถุชะนะสัมปันนัง ธาณีนัง โกชะนัง* อุทะกัง ะรัง
พุทธรัสสะ ปุเชมิ ฯ

(คำแปล)

ข้าพเจ้า ขอบูชาด้วยโภชนะข้าวสาละ พร้อมด้วยแกงกับและน้ำอันประเสริฐนี้
แด่พระพุทธรเจ้า ฯ

คำลาข้าวพระพุทธร

(ตั้ง “นะโม” ๓ จบ)

เสสัง มังคะลัง ยาจามิ ฯ

(คำแปล)

ข้าพเจ้าขอเอาภัตตรที่เหลือจากภัตตรที่เป็นมงคลด้วยเถิด ฯ

คำถวายสังฆทาน

(ตั้ง “นะโม” ๓ จบ)

อิมานิ มะยัง ภันเต, ภัตตานิ, สะปะริวารานิ,
ภิกขุสังฆัสสะ, โอโณชะยามะ, สาธุ โน ภันเต, ภิกขุสังโฆ,
อิมานิ, ภัตตานิ, สะปะริวารานิ, ปะภิกคัณหาตุ,
อัมหากัญเจะ, ญาคะกานัญเจะ, ทิฆะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ, นิพานายะ จะ ฯ

(คำแปล)

ข้าแต่พระภิกษุสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวายภัตตาหาร
กับทั้งบริวารเหล่านี้ แด่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับภัตตาหารกับทั้งบริวารเหล่านี้
ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุข เพื่อมรรคผลนิพพาน แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย
และญาติของข้าพเจ้าทั้งหลาย ตลอดกาลนานเทอญ ฯ

* บางแห่งว่า โอทะนัง

คำถวายผ้าจํานำพรรษา*

(ตั้ง "นะโม" ๓ จบ)

อิมานิ มะยัง ภันเต, วัสสาวาสิกะจีวะรานิ*, สะปะริวารานิ,
ภิกขุสังฆัสสะ, โอโณชะยามะ, สาธุ โน ภันเต, ภิกขุสังโฆ,
อิมานิ, วัสสาวาสิกะจีวะรานิ*, สะปะริวารานิ, ปะฏิคคัณหาตุ,
อัมहाกัณเฑาะระ, ญาคะกานัญจะ, ทีมะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ, นิพพานายะ จะ ฯ

(คำแปล)

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวายผ้าจํานำพรรษา*
กับทั้งบริวารเหล่านี้ แต่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับผ้าจํานำพรรษา*
กับทั้งบริวารเหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุข เพื่อมรรคผลนิพพาน
แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย และญาติของข้าพเจ้าทั้งหลาย ตลอดกาลนาน เทอญ ฯ

คำถวายผ้ากฐิน

(ตั้ง "นะโม" ๓ จบ)

อิมัง ภันเต, สะปะริวารัง, กะฐินะจีวะระทุสสัง, สังฆัสสะ, โอโณชะยามะ,
สาธุ โน ภันเต, สังโฆ, อิมัง, สะปะริวารัง, กะฐินะจีวะระทุสสัง, ปะฏิคคัณหาตุ,
ปะฏิคคะเหตฺวา จะ, อิมินา ทุสเสนะ, กะฐินัง, อัตถะระตุ,
อัมहाกัณเฑาะระ, ญาคะกานัญจะ, ทีมะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ, นิพพานายะ จะ ฯ

(คำแปล)

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอน้อมถวายผ้ากฐินจีวร กับทั้งบริวารนี้
แต่พระสงฆ์ ขอพระสงฆ์จงรับผ้ากฐิน จีวร กับทั้งบริวารนี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย
และเมื่อรับแล้วขอจงกรานกฐินด้วยผ้านี้ เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุข เพื่อมรรคผลนิพพาน
แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย และญาติของข้าพเจ้าทั้งหลาย ตลอดกาลนาน เทอญ ฯ

* ถ้ายถวายผ้าวัสสิกสาฎก (ผ้าอาบนํ้าฝน) คำกล่าวใช้ว่า วัสสิกสะฐาณิกานิ

คำถวายผ้าป่า

(ตั้ง "นะโม" ๓ จบ)

อิมานิ มะยัง ภันเต, ปังสุกุละจีวะรานิ, สะปะริวารานิ,
ภิกขุสังฆ์สสะ, โอโณชะยามะ, สาธุ โน ภันเต, ภิกขุสังโฆ,
อิมานิ, ปังสุกุละจีวะรานิ, สะปะริวารานิ, ปะฏิกัณหาตุ,
อัมหากัญเจะ, ญาคานัญเจะ, ทิฆะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ, นิพพานายะ จะฯ

(คำแปล)

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวายผ้าบังสุกุลจีวร
กับทั้งบริวารเหล่านี้ แด่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับผ้าบังสุกุลจีวร
กับทั้งบริวารเหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุข เพื่อมรรคผลนิพพาน
แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย และญาติของข้าพเจ้าทั้งหลาย ตลอดกาลนานเทอญ ฯ

มธุการีนิมิต

(ตั้ง "นะโม" ๓ จบ)

นะโมพุทธายะ โสภณัง พุทฺธัง อภิปูชะยามิ สุตตัง สุตตัง สุตตัง
พุทธะมังคะลัญญะโย อัมมัญญะมังคะลัญญะโย อัมมัญญะมังคะลัญญะโย
พุทธะมังคะลัญญะโย อัมมัญญะมังคะลัญญะโย อัมมัญญะมังคะลัญญะโย
พุทธะมังคะลัญญะโย อัมมัญญะมังคะลัญญะโย อัมมัญญะมังคะลัญญะโย

(คำแปล)

มีพระรัตนตรัยเป็นต้น ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอถวายผ้าบังสุกุลจีวร
แก่พระสงฆ์ผู้เจริญ ขอพระสงฆ์ผู้เจริญ ขอพระสงฆ์ผู้เจริญ
ขอพระสงฆ์ผู้เจริญ ขอพระสงฆ์ผู้เจริญ ขอพระสงฆ์ผู้เจริญ
ขอพระสงฆ์ผู้เจริญ ขอพระสงฆ์ผู้เจริญ ขอพระสงฆ์ผู้เจริญ

ภาคผนวก

เริ่มธัมมจักกัปปวัตตนสูตร

อะนุตตะรัง อะภิสัมโพธิง
สัมพุทฺธินฺตฺวา ตะถาคะโต,
ปะฐะมัง ยัง อะเทเสติ ธัมมะจักกั
อะนุตตะรัง สัมมะเทวะ ปะวัตเตนโต
โลก อปปะฏิวัตตียัง,
ยัตถากขาตา อุโภ อันตา ปะฏิปัตติ
จะ มัชฌิมา จะตุสวาริยะสัจเจสุ
วิสุทฺธัง ญาณะทัสสะนัง,
เทสิตัง ธัมมะราเชนะ
สัมมาสัมโพธิกิตตะนัง นามะเน วิสสุตัง
สุตตัง ธัมมะจักกัปปะวัตตะนัง
เวยยากะระณะปาฐะนะ
สังคีตันตัมภะณามะ เส ฯ

พระตถาคตเจ้า ตรัสรู้พระอนุตตาริ-
สัมโพธิญาณแล้ว
เมื่อจะทรงยังพระธรรม ที่ใคร ๆ ในโลก
คัดค้านไม่ได้ ให้เป็นไปโดยชอบ จึงได้ทรง
แสดงพระอนุตตรธรรมจักรใดเป็นปฐม
ในธรรมจักรใดเล่า พระตถาคตเจ้าตรัสบอก
ที่สุดโต่ง ๒ อย่าง ข้อปฏิบัติสายกลาง
และความรู้เห็นอันหมดจดในอริยสัจทั้ง ๔
เราทั้งหลาย จงสดธรรมจักรนั้น ที่พระธรรม
ราชาเจ้า ทรงแสดงไว้เป็นเครื่องประกาศ
พระสัมมาสัมโพธิญาณ ปรากฏโดยชื่อว่า
ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร อันพระสังคีติกาจารย์
ร้อยกรองไว้โดยเวยยาकरणปาฐะ เทอญ.

ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร

เอวัมเม สุตัง

เอกััง สะมะยัง ภะคะวา พาราณะสิยัง
วิหะระติ อิติปะตะเน มิกะทาเย
ตัตตระ โข ภะคะวา ปญฺจะวัคคิเย
ภิกขุ อามันเตติ
เทวเม ภิกขะเว อันตา
ปัพพะชิเตนะ นะ เสวิตัพพา
โย จายัง กาเมสุ
กามะสุขัลลิกานุโยโค
หิโน

ข้าพเจ้า (คือพระอนันท์)
ได้สดับมาแล้วอย่างนี้
สมัยหนึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จประทับอยู่
ที่ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน ใกล้เมืองพาราณสี
พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสเรียกภิกษุปัญจวัคคีย์
ในที่นั้นแล (ทรงแสดงธรรม) ว่า
ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ที่สุดโต่ง ๒ อย่างนี้
บรรพชิตไม่ควรเสพ
คือการประกอบความเป็นผู้ติดกามสุข
ในกามทั้งหลายนี้ได้
เป็นของคนเพศต่ำ

กัมโม

โปลูชชะนิโก

อะนะริโย

อะนัตตะสัญหิโต

โย จายัง อัตตะกิลมะมะธานุโยโค

ทุกโข

อะนะริโย

อะนัตตะสัญหิโต

เอเต เต ภิกขะเว อุโภ อันเต

อะนุปะกัมมะ มัชฌิมา ปะฏิปะทา

ตะถาคะเตนะ อะภิสัมพุทธา

จักขุกระระณี ญาณะกระระณี

อุปะสะมาเย อะภิญญาเย สัมโพธายะ

นิพพานายะ สังวัตตะติ

กะตะมา จะสา ภิกขะเว

มัชฌิมา ปะฏิปะทา

ตะถาคะเตนะ อะภิสัมพุทธา

จักขุกระระณี ญาณะกระระณี

อุปะสะมาเย อะภิญญาเย สัมโพธายะ

นิพพานายะ สังวัตตะติ

อะยะเมวะ อะริโย อัญญังคิกโก มัคโค

เสยยะถิทัง

สัมมาทิฏฐิ

สัมมาสังกัปปो

สัมมาวาจา

สัมมากัมมันโต

สัมมาอาชีโว

สัมมาวายาโม

สัมมาสะติ

เป็นของชาวบ้าน

เป็นของปุถุชน

ไม่ใช่ของพระอริยะ

ไม่ประกอบด้วยประโยชน์ทางสิ้นทุกข์ อย่างหนึ่ง

คือการประกอบความทำตนให้ลำบากนี้ใด

ให้เกิดทุกข์แก่ผู้ประกอบเปล่า ๆ

ไม่ใช่อริยธรรม

ไม่ประกอบด้วยประโยชน์ทางสิ้นทุกข์

อย่างหนึ่ง

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย นี่แน่ข้อปฏิบัติสายกลาง

ไม่ซึ้งแฉะที่สุดโต่งสองอย่างนั้นนั่น

தாகตได้ตรัสรู้แล้ว

เป็นเหตุให้เกิดธรรมจักขุ เป็นเหตุให้เกิดญาณ

เป็นไปเพื่อความสงบระงับ เพื่อความรู้ยิ่ง

เพื่อความตรัสรู้ เพื่อพระนิพพาน

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย

ก็ข้อปฏิบัติสายกลาง

ที่தாகตได้ตรัสรู้แล้ว

เป็นเหตุให้เกิดธรรมจักขุ เป็นเหตุให้เกิดญาณ

ย่อมเป็นไปเพื่อความสงบระงับ เพื่อความรู้ยิ่ง

เพื่อความตรัสรู้ เพื่อพระนิพพาน นั่นคืออะไร

คืออริยมรรคมีองค์ ๘ นี่แล

องค์ ๘ คืออะไรบ้าง

คือความเห็นชอบ

ความดำริชอบ

วาจาชอบ

การงานชอบ

ความเลื่อมใสชอบ

ความเพียรชอบ

ความระลึกชอบ

สัมมาสมาธิ

อะยัง โข สา ภิกขเว

มัชฌิมา ปะฏิปะทา

ตะถาคะเตนะ อะภิสัมพุทฺธา

จักขุกระระณี ญาณะกะระณี

อุปะสสะมาเย อะภิญญาเย สัมโพธายะ

นิพพานายะ สังวัตตะติ

อิทัง โข ปะนะ ภิกขเว

ทุกขัง อะริยะสัจจัง

ชาติปี ทุกขา

ชะราปี ทุกขา

มะระณัมปี ทุกขัง

โสกะปะริทเวะทุกขะ-

โทมะนัสสุปายาสาปีทุกขา

อปปิเยหิ สัมปะโยโค ทุกโข

ปิเยหิ วิปะโยโค ทุกโข

ยัมปิจันถิ นะ ละภะติ ตัมปี ทุกขัง

สังจิตเตนะ ปญฺจุปาทานักขันธา ทุกขา

อิทัง โข ปะนะ ภิกขเว

ทุกขะสะมุทเทโย อะริยะสัจจัง

ยายัง ตัณหา

โปโนพพะวิกา

นันทิราคะสะหะคะตา

ตัตถะ ตัตถาภินันทิ

เสยยะถิทัง

กามะตัณหา

ภะวะตัณหา

วิภะวะตัณหา

ความตั้งใจชอบ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย

ข้อปฏิบัติสายกลางนี้แล

ที่ตถาคตได้ตรัสรู้แล้ว

เป็นเหตุให้เกิดธรรมจักขุ เป็นเหตุให้เกิดญาณ

ย่อมเป็นไปเพื่อความสงบระงับ เพื่อความรู้ยิ่ง

เพื่อความตรัสรู้ เพื่อพระนิพพาน

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย

ก็อันนี้แลชื่อว่าทุกขอริยสัจ

คือแม้ความเกิดก็เป็นทุกข์

แม้ความแก่ก็เป็นทุกข์

แม้ความตายก็เป็นทุกข์

แม้ความโศก ความรำไรรำพัน ความไม่สบายกาย

ไม่สบายใจ ความคับแค้นใจ ก็เป็นทุกข์

ความต้องการประสมกับสิ่งอันไม่เป็นที่รัก

ก็เป็นทุกข์

ความต้องการพลัดพรากจากสิ่งอันเป็นที่รัก

ก็เป็นทุกข์

ปรารถนาสิ่งใด ไม่ได้สิ่งนั้นก็เป็นทุกข์

ว่าโดยย่ออุปาทานขันธทั้ง ๕ เป็นตัวทุกข์

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อันนี้แล

ชื่อว่าทุกขสมุทัยอริยสัจ

คือตัณหาชนิด

ทำให้มีภพอีก (ไม่จบสิ้น)

ไปด้วยกันกับความยินดีพอใจ

มุ่งหน้าเพลิดเพลินในอารมณ์นั้น ๆ (ไม่รู้จักพอ)

ตัณหาชนิดนี้คืออะไร

คือความอยาก (ตามที่ใจชอบ) ในกาม

ความอยาก (ตามที่ใจชอบ) ในความมี ความเป็น

ความอยาก (ตามที่ใจชอบ) ในความไม่มีไม่เป็น

อิหัง โข ปะนะ ภิกขะเว
ทุกขะนิโรธ อะริยะสัจจัง
โย ตัสสาเยวะ ตัณหาเย
อะเสสะวิราคะนิโรธ

จาโค

ปะฏินิสัคโก

มุตติ

อะนาละโย

อิหัง โข ปะนะ ภิกขะเว

ทุกขะนิโรธะคามินี ปะฏิปะทา

อะริยะสัจจัง

อะยะเมวะ อะริโย อัญญังคิโก มัคโค

เสยยะถิทัง

สัมมาทิฏฐิ

สัมมาสังกัปป

สัมมาวาจา

สัมมากัมมันโต

สัมมาอาชีโว

สัมมาวายาโม

สัมมาสะติ

สัมมาสะมาธิ (หยุด) ฯ

อิหัง ทุกขัง อะริยะสัจจันติ เม

ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ฐัมเมสุ

จักขุ อุตตะปาติ ญานัง อุตตะปาติ

ปัญญา อุตตะปาติ วิชา อุตตะปาติ

อาโลโก อุตตะปาติ ฯ

ตัง โข ปะนิทัง ทุกขัง อะริยะสัจจัง

ปะริญญะยันติ เม ภิกขะเว

ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ฐัมเมสุ

จักขุ อุตตะปาติ ญานัง อุตตะปาติ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย

นี้แลชื่อว่า ทุกขนิโรธอริยสัจ

คือ ความดับโดยสํารอกออกอย่างไม่เหลือ

แห่งตัณหานั่นนั่นแหละ

ความสละ

ความละทิ้ง

ความปล่อยวาง

ความไม่อาลัยตัณหานั่นนั่นแหละ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อันนี้แล

ชื่อว่าทุกขนิโรธคามินีปฏิปทาอริยสัจ

คือ อริยมรรคมีองค์ ๘ นั้นเอง

องค์ ๘ คืออะไรบ้าง

คือ ความเห็นชอบ

ความดำริชอบ

วาจาชอบ

การงานชอบ

ความเลี้ยงชีวิตชอบ

ความเพียรชอบ

ความระลึกชอบ

ความตั้งจิตชอบ.

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย จักขุ ญาณ ปัญญา วิชา

แสงสว่าง ได้เกิดขึ้นแก่เรา ในธรรมทั้งหลาย

ที่เราไม่เคยฟังมาก่อนว่า นี่เป็นทุกขอริยสัจ

อหนึ่ง จักขุ ญาณ ปัญญา วิชา แสงสว่าง

ได้เกิดขึ้นแก่เรา ในธรรมทั้งหลาย ที่เราไม่เคย

ฟังมาก่อนว่า ทุกขอริยสัจนี้นั้นแล เป็นสิ่งควร

กำหนดรู้

ปัญญา อุทะปาที วิชชา อุทะปาที
อาโลโก อุทะปาที ฯ

ตั้ง โข ประณีตัง ทุกขัง อะริยะสัจจัง
ปะริยญาตันติ เม ภิกขะเว

ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ัมมเมสุ
จักขุง อุทะปาที ญาณัง อุทะปาที
ปัญญา อุทะปาที วิชชา อุทะปาที
อาโลโก อุทะปาที ฯ

อิทัง ทุกขะระมูทะโย อะริยะสัจจันติ เม
ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ัมมเมสุ
จักขุง อุทะปาที ญาณัง อุทะปาที
ปัญญา อุทะปาที วิชชา อุทะปาที
อาโลโก อุทะปาที ฯ

ตั้ง โข ประณีตัง ทุกขะระมูทะโย
อะริยะสัจจัง ปะหาตัพพันติ เม ภิกขะเว
ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ัมมเมสุ
จักขุง อุทะปาที ญาณัง อุทะปาที
ปัญญา อุทะปาที วิชชา อุทะปาที
อาโลโก อุทะปาที ฯ

ตั้ง โข ประณีตัง ทุกขะระมูทะโย
อริยะสัจจัง ปะทีนันติ เม ภิกขะเว
ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ัมมเมสุ
จักขุง อุทะปาที ญาณัง อุทะปาที
ปัญญา อุทะปาที วิชชา อุทะปาที
อาโลโก อุทะปาที ฯ

อิทัง ทุกขะนิโรธะ อะริยะสัจจันติ เม
ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ัมมเมสุ
จักขุง อุทะปาที ญาณัง อุทะปาที
ปัญญา อุทะปาที วิชชา อุทะปาที
อาโลโก อุทะปาที ฯ

อนึ่ง จักขุ ญาณ ปัญญา วิชชา แสงสว่าง
ได้เกิดขึ้นแก่เราในธรรมทั้งหลาย ที่เราไม่เคย
ฟังมาก่อนว่า ก็ทุกขสมุทัยอริยสัจนี้นั้นแล เราได้
กำหนดรู้แล้ว

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย จักขุ ญาณ ปัญญา วิชชา
แสงสว่าง ได้เกิดขึ้นแก่เรา ในธรรมทั้งหลาย
ที่เราไม่เคยฟังแล้วในกาลก่อนว่า
นี้ทุกขสมุทัยอริยสัจ

อนึ่ง จักขุ ญาณ ปัญญา วิชชา แสงสว่าง
ได้เกิดขึ้นแก่เรา ในธรรมทั้งหลาย ที่เราไม่เคย
ฟังมาก่อนว่า ก็ทุกขสมุทัยอริยสัจนี้นั้นแล
เป็นสิ่งที่ควรละเสีย

อนึ่ง จักขุ ญาณ ปัญญา วิชชา แสงสว่าง
ได้เกิดขึ้นแก่เราในธรรมทั้งหลาย ที่เราไม่เคย
ฟังมาก่อนว่า ก็ทุกขสมุทัยอริยสัจนี้นั้นแล
เราได้ละแล้ว

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย จักขุ ญาณ ปัญญา วิชชา
แสงสว่าง ได้เกิดขึ้นแก่เรา ในธรรมทั้งหลาย
ที่เราไม่เคยฟังมาก่อนว่า นี้ทุกขนิโรธอริยสัจ

ตั้ง โข ประณีตทั้ง ทุกขณะนิโรธ
 อริยะสัจจัง สัจฉิกาตัพพันติ เม
 ภิกขเว ปุพเพ อนนะนุสสุเตสุ รัมเมสุ
 จักขุ อุตตะปาติ ญาณัง อุตตะปาติ
 ปัญญา อุตตะปาติ วิชชา อุตตะปาติ
 อาโลโก อุตตะปาติ ฯ

ตั้ง โข ประณีตทั้ง ทุกขณะนิโรธ
 อริยะสัจจัง สัจฉิกะตันติ เม ภิกขเว
 ปุพเพ อนนะนุสสุเตสุ รัมเมสุ
 จักขุ อุตตะปาติ ญาณัง อุตตะปาติ
 ปัญญา อุตตะปาติ วิชชา อุตตะปาติ
 อาโลโก อุตตะปาติ ฯ

อิทัง ทุกขณะนิโรธะคามินี ปะฏิปะทา
 อริยะสัจจันติ เม ภิกขเว
 ปุพเพ อนนะนุสสุเตสุ รัมเมสุ
 จักขุ อุตตะปาติ ญาณัง อุตตะปาติ
 ปัญญา อุตตะปาติ วิชชา อุตตะปาติ
 อาโลโก อุตตะปาติ ฯ

ตั้ง โข ประณีตทั้ง ทุกขณะนิโรธะคามินี
 ปะฏิปะทา อริยะสัจจัง ภาเวตัพพันติ เม
 ภิกขเว ปุพเพ อนนะนุสสุเตสุ รัมเมสุ
 จักขุ อุตตะปาติ ญาณัง อุตตะปาติ
 ปัญญา อุตตะปาติ วิชชา อุตตะปาติ
 อาโลโก อุตตะปาติ ฯ

ตั้ง โข ประณีตทั้ง ทุกขณะนิโรธะคามินี
 ปะฏิปะทา อริยะสัจจัง ภาเวตัพพันติ เม
 ภิกขเว ปุพเพ อนนะนุสสุเตสุ รัมเมสุ
 จักขุ อุตตะปาติ ญาณัง อุตตะปาติ
 ปัญญา อุตตะปาติ วิชชา อุตตะปาติ
 อาโลโก อุตตะปาติ ฯ

อนึ่ง จักขุ ญาณ ปัญญา วิชชา แสงสว่าง
 ได้เกิดขึ้นแก่เรา ในธรรมทั้งหลาย ที่เราไม่เคย
 พังมาก่อนว่า ก็ทุกขนิโรธอริยสัจนี้นั้นแล
 เป็นสิ่งควรทำให้แจ้ง

อนึ่ง จักขุ ญาณ ปัญญา วิชชา แสงสว่าง
 ได้เกิดขึ้นแก่เรา ในธรรมทั้งหลาย ที่เราไม่เคย
 พังมาก่อนว่า ก็ทุกขนิโรธอริยสัจนี้นั้นแล
 เราได้ทำให้แจ้งแล้ว

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย จักขุ ญาณ ปัญญา วิชชา
 แสงสว่าง ได้เกิดขึ้นแก่เรา ในธรรมทั้งหลาย
 ที่เราไม่เคยพังมาก่อนว่า นี่ทุกขนิโรธคามินี-
 ปฏิปทาอริยสัจ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย จักขุ ญาณ ปัญญา วิชชา
 แสงสว่าง ได้เกิดขึ้นแก่เรา ในธรรมทั้งหลาย
 ที่เราไม่เคยพังมาก่อนว่า ก็ทุกขนิโรธคามินี-
 ปฏิปทาอริยสัจนี้นั้นแล เป็นสิ่งควรทำให้มีขึ้น

อนึ่ง จักขุ ญาณ ปัญญา วิชชา แสงสว่าง
 ได้เกิดขึ้นแก่เรา ในธรรมทั้งหลาย ที่เราไม่เคย
 พังมาก่อนว่า ก็ทุกขนิโรธคามินีปฏิบัติปทาอริยสัจ
 นี้นั้นแล เราทำให้มีขึ้นแล้ว

ยาวะกั้วญจะ เม ภิกขะเว
 อิเมสุ จะตุสุ อะริยะสัจเจสุ
 เอวันติปะริวัฏฐัง ทวาตะสาการัง
 ยะถาภูตัง ญาณะทัสสะนัง นะ
 สุวิสุทฐัง อะโหสิ
 เนวะ ตาวาหัง ภิกขะเว
 สะเทวะเก โลเก สะมาระเก
 สะพรัหมะเก สัสสะมะณะพราหมะณียา
 ปะชาเย สะเทวะมะนุสสาเย
 อะนุตตะรัง สัมมาสัมโพธิง
 อะภิสัมพุทโธ ปัจจัญญาสัง
 ยะโต จะ โข เม ภิกขะเว
 อิเมสุ จะตุสุ อะริยะสัจเจสุ
 เอวันติปะริวัฏฐัง ทวาตะสาการัง
 ยะถาภูตัง ญาณะทัสสะนัง สุวิสุทฐัง
 อะโหสิ
 อะถาหัง ภิกขะเว สะเทวะเก โลเก
 สะมาระเก สะพรัหมะเก
 สัสสะมะณะพราหมะณียา ปะชาเย
 สะเทวะมะนุสสาเย
 อะนุตตะรัง สัมมาสัมโพธิง
 อะภิสัมพุทโธ ปัจจัญญาสัง
 ญาณัญจะ ปะนะ เม ทัสสะนัง
 อุทะปาติ อะกุปปา เม วิมุตติ
 อะยะมันติมา ขาติ
 นัตถิทานิ ปุณฺณพะโวติ
 อิทะมะโวจะ ะกะวะ
 อัตตะมะนา ปัญจะวัคคิยา ภิกขุ
 ะกะวะโต ภาสีตัง อะภินันทุง

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ก็แลความรู้เห็น
 ตามเป็นจริง ในอริยสัจ ๔ เหล่านี้ ซึ่งมีรอบ ๓
 มีอาการ ๑๒ อย่างนี้ของเรา ยังไม่หมดจดดี
 เพียงใดแล้ว

เราก็ยังไม่ปฏิญาณตนว่า เป็นผู้ตรัสรู้
 อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ ในโลกนี้กับทั้ง
 เทวโลก มารโลก พรหมโลก คือในหมู่สัตว์
 รวมทั้งสมณพราหมณ์ ทั้งที่เป็นเทวดาและ
 เป็นมนุษย์ เพียงนั้น

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ต่อเมื่อใดแล ความรู้เห็น
 ตามเป็นจริงในอริยสัจ ๔ เหล่านี้ ซึ่งมีรอบ ๓
 มีอาการ ๑๒ ของเราอย่างนี้ หมดจดดีแล้ว

เมื่อนั้น เราจึงได้ปฏิญาณตนว่า เป็นผู้ตรัสรู้
 อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ ในโลกนี้กับทั้ง
 เทวโลก มารโลก พรหมโลก คือหมู่สัตว์
 รวมทั้งสมณพราหมณ์ ทั้งที่เป็นเทวดา
 และเป็นมนุษย์

ก็แล ความรู้เห็นได้เกิดขึ้นแก่เราว่า
 วิมุตติของเราไม่กลับกำเริบ
 ขาตินี้เป็นที่สุดแล้ว
 บัดนี้ไม่มีภพอีก
 พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสธรรมปริยายนี้จบลง
 ภิกษุปัญจวัคคีย์ก็มีใจชื่นชม
 ยินดีภาษิตของพระผู้มีพระภาคเจ้าเป็นอย่างยิ่ง

อิหมัสมิณจะ ปะนะ เวยยากระณัสมิง
ภัญญะมานะ
อายัสมะโต โกณฑัญญัสสะ วิระชัง
วิตะมะลัง รัมมะจักขุ อุตตะปาที
ยังกิญจิ สะมุทะยะรัมมัง
สัพพันตัง นิโรธะรัมมันติ ฯ
ปะวัตติเต จะ ภะคะวะตา รัมมะจักกะ

ภุมมา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุ
เอตัมภะคะวะตา พาราณะสิยัง
อิติปะตะเน มิกะทาเย
อะนุตตะรัง รัมมะจักกัง ปะวัตติตัง
อัปปะฏิวัตติยัง สะมะเณนะ วา
พราหมะเณนะ วา เทเวนะ วา
มาเรนะ วา พรหมุणा วา
เกนะจิ วา โลกัสมินติ (หยุด) ฯ
ภุมมานัง เทวานัง สัททัง สุตฺวา
จาตุมมะหาราชิกา เทวา
สัททะมะนุสสาเวสุ ฯ
จาตุมมะหาราชิกานัง เทวานัง สัททัง
สุตฺวา ตาวะติงสา เทวา
สัททะมะนุสสาเวสุ ฯ
ตาวะติงสานัง เทวานัง สัททัง สุตฺวา
ยามา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุ ฯ
ยามานัง เทวานัง สัททัง สุตฺวา
ตุลิตา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุ ฯ
ตุลิตานัง เทวานัง สัททัง สุตฺวา
นิมมานะระตี เทวา
สัททะมะนุสสาเวสุ ฯ
นิมมานะระตีนัง เทวานัง สัททัง สุตฺวา

ก็แลเมื่อเวยยากรณ์นี้
อันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสอยู่
ธรรมจักร อันปราศจากฐลีปราศจากมลทิน
ได้เกิดขึ้นแล้ว แก่ท่านโกณฑัญญะว่า
สิ่งใดสิ่งหนึ่ง มีความเกิดขึ้นเป็นธรรมดา
สิ่งนั้นทั้งปวง มีความดับไปเป็นธรรมดา
ก็ครั้งเมื่อธรรมจักร อันพระผู้มีพระภาคเจ้า
ให้เป็นไปแล้ว

เหล่าภุมมเทวดา ก็แซ่ร้องขึ้นว่า
นั่น พระธรรมจักร ไม่มีจักรอื่นยิ่งกว่า
พระผู้มีพระภาคเจ้าให้เป็นไปแล้ว
ที่อิสิปตนมฤคทายวัน ใกล้เมืองพาราณสี
ซึ่งสมณะ หรือพราหมณ์ หรือเทวดา
มาร พรหม หรือใคร ๆ ก็ตามในโลก
โต้แย้งไม่ได้ ดังนี้

เทวดาเหล่าจาตุมหาราช ได้ฟังเสียงของ
ภุมมเทวดาแล้ว ก็แซ่ร้องขึ้นต่อไป

เทวดาเหล่าดาวดึงส์ ได้ฟังเสียงของเทวดา
เหล่าจาตุมหาราชแล้ว ก็แซ่ร้องต่อกันไป

เทวดาเหล่ายามะ ได้ฟังเสียงของเทวดาเหล่า
ดาวดึงส์แล้ว ก็แซ่ร้องต่อกันไป

เทวดาเหล่าดุสิต ได้ฟังเสียงของเทวดาเหล่า
ยามะแล้ว ก็แซ่ร้องต่อกันไป

เทวดาเหล่านิมมานรดี ได้ฟังเสียงของเทวดา
เหล่าดุสิตแล้ว ก็แซ่ร้องต่อกันไป

เทวดาเหล่าปรนิมมิตวสวัตติ ได้ฟังเสียงของ

ประณิรมิตะวะสะวัตติ เทวา
 ลัททะมะนุสสาเวสูง ฯ
 ประณิรมิตะวะสะวัตตินัง เทวานัง
 ลัททัง สุตฺวา พรหมะกายิกา เทวา
 ลัททะมะนุสสาเวสูง
 เอตัมภะกะวะตา พาราณะสิยัง
 อิติปะตะเน มิกะทาเย
 อะนุตตะรัง รัมมะจักกั ปะวัตติตัง
 อัปปะฏิวัตติยัง สะมะเณนะ วา
 พรหมะเณนะ วา เทเวนะ วา
 มาเรนะ วา พรหมฺมนา วา
 เกนะจิ วา โลกัสมินติ (หยุด) ฯ
 อิติหะ เตะนะ ขะเณนะ เตะนะ
 มุหุตตะนะ ยาวะ พรหมะโลกา ลัทโท
 อัฟภูกักจจิ ฯ
 อะยฺญะจะ ทะสะสะหฺสสี โลกะชาตุ
 สักกัมปี สัมปะกัมปี สัมปะเวธิ ฯ
 อัปปะมาโณ จะ โอฟาโร โอภาโส
 โลเก ปาตุระโหสิ
 อะติกกัมเมวะ เทวานัง เทวานุภาวัง ฯ
 อะละโข ภะกะวะ อุทานัง อุทานสิ

 อัญญาสิ ะตะ โภ โกณฑัญญโ
 อัญญาสิ ะตะ โภ โกณฑัญญโ
 อิติหิทัง आयัสมะโต โกณฑัญญสสะ
 อัญญาโกณฑัญญเฑวะระ นามัง
 อโหสิติ ฯ

เทวดาเหล่านี้มีมานรดีแล้ว ก็แซ่ซ้องต่อกันไป

 เทวดาเหล่าพรหม ได้ฟังเสียงของเทวดาเหล่า
 ประณิรมิตะวัตติแล้ว ก็แซ่ซ้องต่อกันไป

 ว่า นั้น พระธรรมจักร ไม่มีจักรอื่นยิ่งกว่า
 พระผู้มีพระภาคเจ้าให้เป็นไปแล้ว ที่อสิปัตน-
 มฤคทายวัน ใกล้เมืองพาราณสี
 ซึ่งสมณะหรือพราหมณ์ หรือเทวดา มาร พรหม
 หรือใคร ๆ ในโลก โต้แย้งไม่ได้ ดังนี้

 โดยขณะเดี๋ยวนั้น ครู่เดียวนั้น
 เสียงแซ่ซ้องขึ้นไปถึงพรหมโลกด้วยประการฉะนี้

 และ همینโลกชาตุนี
 ก็หวั่นไหวสะเทือนสะท้าน
 ทั้งแสงสว่างอันยิ่งไม่มีประมาณ
 ก็ได้ปรากฏขึ้นในโลก
 ล่วงเทวานุภาพของเทวดาทั้งหลายทีเดียว
 ลำดับนั้นแล พระผู้มีพระภาคเจ้า
 ได้ทรงเปล่งอุทานขึ้น
 ว่า โกณฑัญญะได้รู้แล้วหนอ ผู้เจริญ
 โกณฑัญญะได้รู้แล้วหนอ ผู้เจริญ
 เพราะเหตุนั้น นามว่า อัญญาโกณฑัญญะ
 นี้เทียว จึงได้มีแก่ท่านโกณฑัญญะ
 ด้วยประการฉะนี้แล

จบ รัมมะจักกัปปวัตตนสูตร

คำอาราธนาศีล ๕

มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ,
ติสสะระณนะ สะหะ, ปญฺจะ สีลานิ ยาจามะ
ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ,
ติสสะระณนะ สะหะ, ปญฺจะ สีลานิ ยาจามะ
ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ,
ติสสะระณนะ สะหะ, ปญฺจะ สีลานิ ยาจามะ ฯ

(สำหรับผู้อาราธนาศีลเองและคนเดียวให้เปลี่ยนคำ มะยัง เป็น อะหัง และเปลี่ยนคำ
สุดท้าย ยาจามะ เป็น ยาจามิ นอกนั้นคงเดิม)

คำให้ศีล ๕

ปณามคาถาและไตรสรณคมน์
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทธัสสะ (๓ จบ)
พุทฺธัง สาระณัง กัจจามิ
(ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่ง)
ธัมมัง สาระณัง กัจจามิ
(ข้าพเจ้าขอถึงพระธรรมเป็นที่พึ่ง)
สังฆัง สาระณัง กัจจามิ
(ข้าพเจ้าขอถึงพระสงฆ์เป็นที่พึ่ง)
ทุติยัมปิ พุทฺธัง สาระณัง กัจจามิ
(ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่งเป็นครั้งที่ ๒)
ทุติยัมปิ ธัมมัง สาระณัง กัจจามิ
(ข้าพเจ้าขอถึงพระธรรมเป็นที่พึ่งเป็นครั้งที่ ๒)
ทุติยัมปิ สังฆัง สาระณัง กัจจามิ
(ข้าพเจ้าขอถึงพระสงฆ์เป็นที่พึ่งเป็นครั้งที่ ๒)
ตะติยัมปิ พุทฺธัง สาระณัง กัจจามิ
(ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่งเป็นครั้งที่ ๓)
ตะติยัมปิ ธัมมัง สาระณัง กัจจามิ
(ข้าพเจ้าขอถึงพระธรรมเป็นที่พึ่งเป็นครั้งที่ ๓)

ตะตียัมปี สัมมัง สะระณัง คัจฉามิ

(ข้าพเจ้าขอถึงพระสงฆ์เป็นที่พึ่งเป็นครั้งที่ ๓)

(ถ้ารับพระไตรสรณคมน์จากพระภิกษุ ท่านจะกล่าวต่อท้ายตรงนี้ว่า “ติสะระณะ
กะมะนัง นิฏฐิตัง” แปลว่า จบไตรสรณคมน์แล้ว ผู้รับก็กล่าวรับว่า “อามะ ภันเต” ซึ่งแปลว่า
ขอรับกระผมหรือเจ้าค่ะ)

ศีล ๕

๑. ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากการฆ่าสัตว์มีชีวิต)

๒. อะทินนาทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากการถือเอาสิ่งของที่เขามิได้ให้)

๓. กาเม สุมิจฉาจารา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากการประพฤติผิดในกามทั้งหลาย)

๔. มุสาวาทา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากการพูดเท็จ)

๕. สุราเมรัยเมถัชชปะมาทัฏฐานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากเหตุเป็นที่ตั้งแห่งความประมาทใน(การดื่ม)น้ำเมา
กล่าวคือสุราและเมรัย)

ในกรณีที่รับศีลห้าจากพระภิกษุ ท่านจะกล่าวแสดงความยินดีของศีลต่อไปอีกว่า อิมานิ
ปัญจะ สิกขาปะทานิ สีเลนะ สุคะติง ยันติ (สาธุ) สีเลนะ โภกะสัมปะทา (สาธุ) สีเลนะ
นิพพุตัง ยันติ (สาธุ) ตัสมา สัตถ์ วิโสธะเย แปลว่า สัตว์ทั้งหลายจะไปสู่สุคติ (คือโลกมนุษย์และ
เทวโลก) กันได้ด้วยศีล จะมีโภคทรัพย์สมบูรณ์ได้ด้วยศีล สัตว์ทั้งหลายจะบรรลุความเป็นสนิห
(คือพระนิพพาน) ด้วยศีล เพราะฉะนั้น บัณฑิตพึงรักษาศีล (ของตน) ให้บริสุทธิ

เมื่อพระภิกษุว่าจบแล้ว ฟังกราบด้วยเบญจางคประดิษฐ์ ๓ ครั้ง

คำอาราธนาศีล ๘

มะยัง ภันเต, ติสะระเณนะ สะหะ, อัญญะ สีตานิ ยาจามะ

ทุตติยัมปี มะยัง ภันเต, ติสะระเณนะ สะหะ, อัญญะ สีตานิ ยาจามะ

ตะตียัมปี มะยัง ภันเต, ติสะระเณนะ สะหะ, อัญญะ สีตานิ ยาจามะ ฯ

คำให้ศีล ๘

ปณามคาถาและไตรสรณคมน์ (เหมือนกับศีล ๕)

๑. ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากการฆ่าสัตว์มีชีวิต)
๒. อทินนาทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากการถือเอาสิ่งของที่เขามิได้ให้)
๓. อพรัหมจะรียา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากการประพฤติดันมิใช่เป็นของพรหมจรรย์)
๔. มุสาวาทา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากการพูดเท็จ)
๕. สุราเมรัยเมถุนมึชชะปะมาทัฏฐาณา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากเหตุเป็นที่ตั้งแห่งความประมาทใน(การดื่ม)น้ำเมา กล่าวคือสุราและเมรัย)
๖. วิกาลโภชนา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากการบริโภคโภชนาในเวลาวิกาล)
๗. นัจจะกิตะวาทิตะวิสุกะทัสสะนา มาลาคันธะวิเลปะนะธาระณะมัณฑะนะ-
วิสุชนัฏฐาณา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากการฟ้อนรำ ขับร้อง ประโคมดนตรีและดูการเล่น อันเป็นข้าศึกต่อการประพฤติพรหมจรรย์ และเว้นจากการลูบไล้ ทัดทรง ประดับตกแต่ง ร่างกายด้วยระเบียบดอกไม้ ของหอม เครื่องย้อม เครื่องทา)
๘. อุจจาสะยะนะมะหาสะยะนา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากการนั่งหรือนอนบนที่นั่งที่นอนสูง หรือที่นั่งที่นอนใหญ่)

ในกรณีที่รับศีลแปดจากพระภิกษุ ท่านจะกล่าวแสดงความประสงค์ของศีลต่อไปว่า อิมานิ อัญญะ สิกขาปะทานิ สีเลนะ สุคะติง ยันติ (สาธุ) สีเลนะ โภคะสัมปะทา (สาธุ) สีเลนะ นิพพุติง ยันติ (สาธุ) ตัสมา สัตถัง วิโสธะเยฯ

(เมื่อท่านว่าจบแล้ว ฟังกราบด้วยเบญจางคประดิษฐ์ ๓ ครั้ง)

อานิสงส์ศีล

ศีลนี้มีคุณค่าหรือคุณสมบัติประจำตัว ถึงใครจะรักษาหรือไม่รักษาก็ตาม คุณค่าก็ยังอยู่ในตัวของศีลเอง หรือผู้รักษาจะเป็นใครก็ตาม คุณค่านั้นก็จะไปอยู่กับตัวผู้นั้นเหมือนกันหมด เหมือนยามีสรรพคุณในการรักษาโรคประจำอยู่ในตัวฉะนั้น คุณค่าหรือคุณสมบัติของศีลนั้น คือ

๑. มลวิโสธน์	เป็นเครื่องชำระมลทิน
๒. บริพาหุปสมน์	เป็นเครื่องระงับความเร่าร้อน
๓. สัจจนธวายน	เป็นเครื่องทำให้กลิ่นหอมฟุ้งไป
๔. สคคณิพพานาธิคฺมุปาย	เป็นอุบายให้ได้สวรรค์และพระนิพพาน
๕. โสภาลงฺการปสาธน์	เป็นเครื่องประดับอันงดงาม
๖. ภยวิธมน	เป็นเครื่องกำจัดภัยอันตราย
๗. กิตติชนน์	เป็นสิ่งที่ทำให้มีชื่อเสียง
๘. ปาโมชฺช	เป็นสิ่งที่ทำให้รื่นเริง

อนึ่ง ผู้รักษาศีลให้บริสุทธิ์อยู่เสมอ ศีลย่อมอำนวยผลให้ดังนี้คือ

๑. โภคสมปทา	เป็นเหตุให้ได้ทรัพย์สมบัติ ข้าทาส บริวาร เป็นต้น
๒. กลยาณกิตติ	เป็นเหตุให้มีชื่อเสียงดี
๓. สมุหวิสารท	เป็นเหตุให้เป็นคนแคล้วคลาดอาจหาญเวลาเข้าสังคม
๔. อสมมุพฺพห	เป็นเหตุให้มีสติ ไม่หลงในเวลาใกล้ตาย
๕. สุตติปรายน์	เป็นเหตุให้เกิดในสุคติ

รวมความแล้ว ผู้รักษาศีลย่อมจะได้รับทั้งคุณสมบัติที่มีอยู่ในตัวศีล เหมือนคนไข้ได้รับสรรพคุณของยาที่มีอยู่ในตัวยา และย่อมได้รับผลจากการรักษาศีล เหมือนคนไข้ได้รับผลจากการบริโภคยา หายจากโรคภัยไข้เจ็บเป็นต้น ฉะนั้น

อนึ่ง โดยสรุป ผู้รักษาศีลย่อมได้รับอานิสงส์แห่งการรักษา ๓ ประการ ซึ่งพระท่านว่าให้ฟังในตอนท้ายให้ศีลนั่นเอง คือ

๑. สีเลน สุคฺติ ยนฺติ คนจะไปสู่สุคติภูมิได้ ก็เพราะศีล
๒. สีเลน โภคสมปทา คนจะพรุ่งพร้อมด้วยสมบัติ ก็เพราะศีล
๓. สีเลน นิพฺพุติ ยนฺติ คนจะไปพระนิพพานได้ ก็เพราะศีล

อานิสงส์ข้อที่ ๑ ท่านหมายเอาสวรรค์สมบัติ คือสมบัติอันจะพึงได้รับหลังจากสิ้นชีพไปแล้ว มีสมบัติทิพย์ในหมู่เทพชั้นใดชั้นหนึ่งเป็นต้น

อานิสลส์ข้อที่ ๒ ท่านหมายเอามนุษยสมบัติ คือ สมบัติที่จะพึงได้รับในเวลาที่ยังมีชีวิตอยู่หรือที่จะพึงได้รับเมื่อกลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีก เช่น รูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ บริวารสมบัติ เกียรติยศชื่อเสียง เป็นต้น

อานิสลส์ข้อที่ ๓ ท่านหมายเอา นิพพานสมบัติ คือสมบัติชั้นสุดยอด ไม่เจือด้วยความสุขหรือทุกข์อีก เป็นความหลุดพ้นแห่งจิตไม่ต้องมาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏสงสารนี้อีก

ทั้งนี้ มิได้หมายความว่า เพียงรักษาศีลอย่างเดียวเท่านั้นแล้วจะได้สมบัติทุกประการดังว่ามากี่หาไม่ เป็นแต่ว่า ศีลที่รักษาบริสุทธิ์ดีแล้ว เป็นเบื้องต้นเป็นพื้นฐานแห่งการทำความดีสูงขึ้นไป เช่น การบำเพ็ญสมาธิ การเจริญวิปัสสนา เป็นต้น ซึ่งจะเป็นเหตุให้ได้รับสมบัติอันสูงสุดเช่นพระนิพพานได้ เพราะผู้มีศีลไม่บริสุทธิ์หรือไม่รักษาศีลเลย จะเจริญวิปัสสนาทำสมาธิให้ได้รับผลนั้น เป็นไปไม่ได้ เพราะจิตใจของเขาจะฟุ้งซ่าน รำคาญ ไม่เป็นสมาธิ ผู้มีศีลหมดจดเท่านั้นจึงทำได้ดีและเกิดผลดี ฉะนั้น จึงว่าศีลเป็นพื้นฐานของคุณธรรมชั้นสูงขึ้นเป็นสมาธิ และสมาธิเป็นพื้นฐานของปัญญาอีกชั้นหนึ่ง เมื่อมีศีลบริสุทธิ์แล้ว จึงเป็นเหตุให้ได้มนุษยสมบัติ สวรรค์สมบัติ และนิพพานสมบัติ ดังกล่าว

อนึ่ง ศีลนั้นนอกจากจะมีคุณสมบัติดังกล่าว อันเป็นประโยชน์รวมแล้ว แต่ละข้อยังมีประโยชน์ประจำอีก เหมือนยาแต่ละขนานก็มีสรรพคุณประจำตัวและเฉพาะตัวอยู่ฉะนั้น เช่น

- ศีลข้อที่ ๑ เป็นเหตุให้อายุยืน มีโรคน้อย ร่างกายแข็งแรง เป็นต้น
- ศีลข้อที่ ๒ เป็นเหตุให้มีสมบัติมาก รักษาสมบัติไว้ได้ สมบัติไม่เป็นอันตรายด้วยภัยต่าง ๆ เป็นต้น
- ศีลข้อที่ ๓ เป็นเหตุให้ได้คู่ครองที่ดี มีความรักมั่นคง ครอบครัวไม่แตกแยกกัน เป็นต้น
- ศีลข้อที่ ๔ เป็นเหตุให้มีคำพูดเป็นที่น่าเชื่อถือ มีเสียงไพเราะ ไม่มีกลิ่นปาก เป็นต้น
- ศีลข้อที่ ๕ เป็นเหตุให้มีสติมั่นคง ไม่หลงลืม มีปัญญา เฉลียวฉลาด เป็นต้น

ส่วนผู้มักประพฤติก่อล่วงละเมิดศีลนั้น ย่อมได้รับโทษหลายอย่างต่างประการ อันตรงกันข้ามกับประโยชน์ของศีลที่กล่าวแล้ว

เพราะฉะนั้น ผู้หวังความสุข ความสงบ และสมบัติดังกล่าว พึงรักษาศีลของตนให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ดี ไม่ให้ต่าง ไม่ให้พร้อย ด้วยประการทั้งปวง พึงรักษาไว้ให้ดีเท่าชีวิตเหมือนนกต้อยตีวิดรักษาไข่ เหมือนจามรีรักษากษณ เหมือนมารดารักษานูต่อน้อย และเหมือนคนมีตาติข้างเดียวรักษาดวงตาของตนไว้ ฉะนั้น เมื่อเป็นดังนี้ ย่อมจะได้รับประโยชน์สมาปรารถนา

คุณสมบัติของอุบาสกอุบาสิกา

คำว่า อุบาสก หรือ อุบาสิกา นี้ แปลว่า ผู้เข้าไปนั่งใกล้หรือผู้อยู่ใกล้พระรัตนตรัย คือ ผู้ยอมรับนับถือพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ เป็นที่พึ่งที่ระลึกของตนตลอดเวลา ใจไม่โลภสนใจ อยู่แต่ในสามสิ่งนี้เท่านั้น และผู้เป็นอุบาสกอุบาสิกา พึงประกอบด้วยคุณสมบัติ ๕ ประการนี้ คือ

๑. **มีศรัทธามั่นคง** คือมีความเชื่อความเลื่อมใสในพระรัตนตรัยไม่จิตจาง ไม่คลอนแคลน ถึงจะมีเหตุให้คลายศรัทธาบ้างในบางขณะก็ไม่หวั่นไหวคลอนแคลนไปตามเหตุนั้น ๆ เช่น มีคนดูพระพุทธองค์ให้ได้ยิน ก็ยังมั่นคงด้วยศรัทธาในพระพุทธองค์อยู่ ไม่เกิดความสงสัยแคลงใจว่า ที่เขาพูดนั้นเป็นจริงหรือไม่ ดังนี้เป็นตัวอย่าง

๒. **มีศีลบริสุทธิ** คือพยายามรักษาศีลของตนที่รับสมาทานมาแล้วให้หมดจด ไม่ให้ขาด ไม่ให้ทะลุ ไม่ให้ต่าง ไม่ให้พร้อย รักษาไว้เท่าชีวิตของตน ถึงจะมีเหตุให้ต้องละเมิดก็พยายามหลีกเลี่ยงเหตุอันนั้นไป

๓. **ไม่ถือมงคลดินขาว** คือไม่เชื่อถือฤกษ์ ยาม เคาระห์ มงคลภายนอกต่าง ๆ เป็นต้น เพราะสิ่งเหล่านี้พระพุทธองค์ตรัสว่าหาเมื่ออิทธิพลทำให้เป็นคนดี คนเลว ตกนรกหรือขึ้นสวรรค์ ได้ไม่ กลับทำให้งมงายยิ่งขึ้น ห่างจากธรรมที่แท้จริงมากขึ้น ไม่ให้เป็นคนหุบเขาเชื่ออะไรง่าย ๆ โดยไม่พิจารณาให้ถ่องแท้ หรือถามท่านผู้รู้เสียก่อนเชื่อ ให้เชื่อกรรมคือการกระทำของตัวเท่านั้น ว่าตัวทำกรรมไว้อะไรต้องได้รับผลเช่นนั้นแน่ ให้เชื่อว่าคนเกิดมามีกรรมติดตัวมาทุกคน ให้เชื่อว่าคำสอนพระพุทธศาสนานี้ เป็นทางให้พ้นทุกข์ได้จริง เป็นต้น

๔. **ไม่แสวงบุญนอกเขตพระพุทธศาสนา** คือไม่คล้อยตามทำพิธีกรรมซึ่งเป็นของต่างศาสนา ไม่ทำตามลัทธิอันใดที่ขัดต่อความดีงาม และศีลธรรมในพระพุทธศาสนา

๕. **บำเพ็ญแต่บุญในพระพุทธศาสนา** คือมุ่งแสวงบุญตามหลักคำสอนของพระพุทธองค์เท่านั้น เช่น ให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา ประกอบด้วยเมตตากรุณา มีความกตัญญูทวดเวทิต่อผู้มีพระคุณ เป็นต้น เพราะการทำ การประพฤติดังนี้ ถือว่าเป็นบุญในพระพุทธศาสนา

ทั้ง ๕ ประการนี้ จัดเป็นคุณสมบัติของอุบาสกอุบาสิกา อันผู้เป็นอุบาสกอุบาสิกาพึงปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด เพื่อความเป็นอุบาสกอุบาสิกาอย่างสมบูรณ์ เพื่อสำเร็จประโยชน์ตามที่ต้องการ ถ้าขาดไปเสียข้อใดข้อหนึ่งก็จะทำให้ขาดคุณสมบัติไป ทำให้เป็นอุบาสกอุบาสิกาไม่สมบูรณ์

อนึ่งผู้ประกอบด้วยวิบัติ ๕ ประการต่อไปนี้ไม่จัดเป็นอุบาสกอุบาสิกาในพระพุทธศาสนาเลย คือ

๑. มีศรัทธาไม่มั่นคง
๒. มีศีลไม่บริสุทธิ์
๓. ชอบถือมงคลดินขาว

๔. แสวงบุญนอกเขตพระศาสนา

๕. ไม่ทำบุญในพระศาสนา

การห้ามสำหรับอุบาสกอุบาสิกา

๑. **ค้าขายเครื่องประหาร** คือค้าขายอาวุธอันเป็นเครื่องมือสำหรับฆ่าสัตว์เบียดเบียน สัตว์ทุกชนิด เช่น ปืน หอก ดาบ แห อวน ลอบ เป็นต้น ส่วนเครื่องมือ เช่น มีด ขวาน สิ่ว จอบ เลียม และสิ่งอื่น ๆ อันเป็นเครื่องประกอบในการทำมาหากิน ถึงจะใช้เป็นอาวุธประหารสัตว์ได้ก็ไม่ห้าม ค้าขายได้ตามใจชอบ แต่ถ้ามุ่งค้าให้เป็นเครื่องประหาร ท่านห้าม

๒. **ค้าขายมนุษย์** คือการหลอกลวงมนุษย์ไปขาย การขายทาส การตั้งสำนักบารео ชาย เป็นต้น จัดเป็นค้ำมนุษย์ทั้งสิ้น

๓. **ค้าขายสัตว์เป็นๆ สำหรับฆ่าเป็นอาหาร** คือการค้าขายสัตว์ที่มีเนื้อเป็นอาหาร เช่น หมู เป็ด ไก่ โค กระบือ ปลา นก เป็นต้น แต่ถ้าเป็นสัตว์เลี้ยงหรือสัตว์ใช้งาน ถึงจะมีเนื้อเป็นอาหารก็ตาม เลี้ยงไว้เพื่อทำงาน ขายไปเพื่อให้เลี้ยงใช้งาน ไม่นับเป็นค้าขายในข้อนี้

๔. **ค้าขายน้ำเมา** คือ ค้าขายเครื่องดองของเมา ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดความประมาทได้ทุกชนิด แต่ถ้าเป็นจำพวกยาตองสุราหรือยาอื่นใดที่มีของมีนเมาเจือปนอยู่ ซึ่งเป็นยารักษาโรค เป็นต้น ก็ค้าขายได้

๕. ค้าขายยาพิษ

ที่ท่านห้ามค้าขายดังนี้เพราะการค้าเช่นนี้เป็นไปเพื่อเบียดเบียนสัตว์อื่น บั่นทอนความสุขของผู้อื่น แสดงถึงความเหี้ยมโหด และสนับสนุนให้ผู้อื่นทำความผิดโดยอ้อม และที่สำคัญเป็นการป้องกันภัยร้ายคดีชื่อเสียงของอุบาสกอุบาสิกาในพระพุทธศาสนา ไม่ให้ทำอย่างคนสามัญธรรมดา เพราะถ้าไปค้าขายสิ่งเหล่านี้เข้าจะเป็นการนำเกลียดน่าชัง ไม่สมควรอย่างยิ่ง ดังนั้นท่านจึงห้ามไว้ อุบาสกอุบาสิกาผู้หวังความเจริญแก่ตัว และชื่อเสียงของพระพุทธศาสนาแล้วพึงเว้นจากการค้าขายแบบนี้เถิด

รายนามเจ้าภาพจัดพิมพ์หนังสือครั้งนี้

พระมหาเสริมชัย ชยมงคลโธ		๑,๐๐๐ บาท	
พระมหาศักดา สุ่มโน		๓๐๐ บาท	
พระภาสกร ปากาโร	๒๐๐ บาท	พระสาธน์ รุกจิตธมโม	๒๐๐ บาท
คุณสุภาพร ไหลธนานันท์ และบุตรธิดา	๑๐,๐๐๐ บาท	คุณประพนธ์ ศรีเจตลาภ (โรงพิมพ์)	๕,๐๐๐ บาท
คุณสุวรรณ-สะเทือน โชติศิริ	๓,๐๐๐ บาท	คุณสมชาย-วราภรณ์ สันตมนัส	๓,๐๐๐ บาท
บริษัท ส.สิทธิพิศาล ๒๕๒๕ จำกัด	๒,๐๐๐ บาท	คุณจุมพล-สุดใจ แสงประชานารักษ์	๒,๐๐๐ บาท
คุณแพรวพรรณ เจริญกิจวัฒนกุล	๒,๐๐๐ บาท	ร้านสี่กุนที	๒,๐๐๐ บาท
คุณทองสุข สหวัชรินทร์	๒,๐๐๐ บาท	คุณชนะพล รุจิรัชกร	๑,๕๐๐ บาท
น.พ.สมศักดิ์-ม.ร.ว.บุปผา วินิจัยกุล	๑,๐๐๐ บาท	คุณอุดม-สุดา ศรีชั้น	๑,๐๐๐ บาท
คุณพิเชษฐ ชั่งหทัย	๑,๐๐๐ บาท	คุณวิสุทธิ์ อธิธรรม และครอบครัว	๑,๐๐๐ บาท
คุณวีรวรรณ โรจนวานิช และครอบครัว	๑,๐๐๐ บาท	คุณสุภาณี ไหลธนานันท์	๑,๐๐๐ บาท
คุณประจักษ์ ศิริบัณฑิตกุล	๑,๐๐๐ บาท	คุณวิบูลย์ รัตนพงศ์วัฒนา และครอบครัว	๑,๐๐๐ บาท
บริษัท แมกโปรดักส์ ซัพพลายส์ จำกัด	๑,๐๐๐ บาท	คุณประวิทย์-เสียง วีระพานิช	
คุณจันทร์ศรี-ระเบียบ สิงห์น้อย	๑,๐๐๐ บาท	และครอบครัว	๑,๐๐๐ บาท
นักเรียนชั้น ม.๕ พระปฐมวิทยาลัย	๕๔๕ บาท	คุณนคร-มยุรี สร้อยทรัพย์	๖๓๐ บาท
อุบาสิกากิมจู-อุบาสิกากิมจ้อ แซ่เต็ง	๕๐๐ บาท	คุณชวีกิม แซ่เฮ้ง	๕๐๐ บาท
คุณส่วน อิ่มสงวน	๕๐๐ บาท	คุณกิมฮวย อิ่มสงวน	๕๐๐ บาท
คุณสมพรรณ ศรีชั้น	๕๐๐ บาท	คุณสุรพล ศรีชั้น	๕๐๐ บาท
คุณวุฒิชัย อาจริยะพร	๕๐๐ บาท	คุณกาญจนา อัครวัฒน์	๕๐๐ บาท
คุณวีระ เนตยกุล	๕๐๐ บาท	คุณสมจิตร อารีรอบ	๕๐๐ บาท
คุณสุธาร สุขยางค์ และครอบครัว	๕๐๐ บาท	คุณสโรช-ชุติมา ลิวดวงษ์	๕๐๐ บาท
คุณศรีสมร สหวัชรินทร์	๕๐๐ บาท	คุณณรงค์-พิศมัย ดาวเจริญ	๕๐๐ บาท
คุณนวลละออง เพ็ชรชนะ	๕๐๐ บาท	คุณบัณฑิต-อรุณี สุริยาอัมพร	๕๐๐ บาท
คุณแบ่งชีว-บัว แซ่ฉั่ว	๕๐๐ บาท	คุณบุรณจันทร์ กณปราชญ์	๕๐๐ บาท
คุณอลิตา แสงวนิช	๕๐๐ บาท	คุณประชา-สมล เนื่องสิขาเพียร	
คุณยรรยง-ดวงพร เขียวชาญวลีขกิจ		และครอบครัว	๕๐๐ บาท
และครอบครัว	๕๐๐ บาท	คุณสมบุญ ศรีประกายพริก	๕๐๐ บาท
คุณประพันธ์ ตั้งพรสมาน	๕๐๐ บาท	คุณมาลี คำจันทา	๕๐๐ บาท
คุณสมบุญ-สุดสายใจ สงวนญาติ	๕๐๐ บาท	คุณธมรัตน์-ภาวิดา ศรีนุชจรัสกุล	๕๐๐ บาท
คุณสุวัฒน์ รุจิพัฒนานันท์	๕๐๐ บาท	คุณพันเลิศ-นวลปรางค์ ผดุงใจ	๓๕๐ บาท
คุณดวงพร อริยเกษมมงคล	๓๐๐ บาท	คุณแก้ว แซ่ซัง	๓๐๐ บาท
คุณสุพรรณิ หังสสุต	๓๐๐ บาท	คุณลำเพา ดารากร ณ อยุธยา	๓๐๐ บาท
คุณสุคนธ์-ประภาพรรณ อิ่มสงวนชัย	๓๐๐ บาท	อุยงค์สามัคคี นครปฐม	๓๐๐ บาท
คุณเขต ตันรัมย์ และครอบครัว	๓๐๐ บาท	คุณบุญทรง-พิกุล ทวีคุณ	๓๐๐ บาท
คุณบุญรอด ยินดี และครอบครัว	๓๐๐ บาท	คุณศิริพร ชูระเชตุ	๓๐๐ บาท

คุณสมชาย เทียมบุญประเสริฐ	๓๐๐ บาท	คุณจิตาภา-ภาณี ศรีนุชจรัสกุล	๒๐๐ บาท
คุณเนียม-คุณประเสริฐ พุ่มตาลพงษ์	๒๐๐ บาท	คุณโสภณ-อารีรัตน์ หังสตุต	๒๐๐ บาท
คุณสัมพันธ์-ประไพ หังสตุต	๒๐๐ บาท	คุณกำนวณ-ทองใบ เจริญสุข	๒๐๐ บาท
คุณ.กษัตริย์-คุณ.มลินดา ทัทกุล ณ อยุธยา	๒๐๐ บาท	คุณมนัส-พัชนี แดงสุภา	๒๐๐ บาท
พ.ท.สวัสดิ์-ลำเจียก บุญเปลี่ยน	๒๐๐ บาท	คุณสุทิน-พัชนี ฉิ่งทองคำ	๒๐๐ บาท
คุณประภิต-อัครี สิริสุวรรณ	๒๐๐ บาท	คุณประพันธ์ พงษ์ประสิทธิ์	๒๐๐ บาท
คุณขมาพร สราญกวัน และมารดา	๒๐๐ บาท	คุณอุบล ลิ้มทโรภาส และครอบครัว	๒๐๐ บาท
คุณมนู-สุวรรณิ อนันตชนะ		คุณวงจันทร์ ฌานวิงสะ	๒๐๐ บาท
และครอบครัว	๒๐๐ บาท	นักเรียนชั้น ม.๒/๖ พระปฐมวิทยาลัย	๑๕๕ บาท
คุณจิรวรรณ อภิพาณิชย์กุล	๑๕๐ บาท	คุณเหมียวเสียง แซ่ตั้ง	๑๕๐ บาท
คุณสนวน-ลิ้นจี่ เกษมศิลป์	๑๔๐ บาท	คุณรัตนา-สิทธาน	๑๐๐ บาท
คุณจาวรรณ ชนม์ชนวัฒน์ และคณะ	๑๐๐ บาท	คุณฤดีวรรณ ประเทืองศิริวงศ์	๑๐๐ บาท
คุณอรรณ เวศอุไร	๑๐๐ บาท	คุณบุญบัน กณาปราชญ์	๑๐๐ บาท
คุณวิรัตน์ สัมฤทธิ์วงษ์ และครอบครัว	๑๐๐ บาท	คุณบุญชัย-ศิริวินทร์ เจตนเมษฐ์	๑๐๐ บาท
คุณหาญ-ศรีสมร บุตรเป้า และบุตรธิดา	๑๐๐ บาท	คุณนุชรี เอกพัชรวรรณ	๑๐๐ บาท
คุณเอมอร ศรีชั้น	๑๐๐ บาท	คุณจารุ-ทิพวรรณ-ราวาด ยิ้มสวัสดิ์	๑๐๐ บาท
คุณสันติ อรุณศิริพันธุ์	๑๐๐ บาท	คุณโสภณวรรณ เจริญสุข	๑๐๐ บาท
คุณศรีคำณ-พัชรีย์ เจริญสุข	๑๐๐ บาท	คุณสุรสิทธิ์-สินารณ-คุณ.ประสุตา เจริญสุข	๑๐๐ บาท
คุณไชยศักดิ์ ช้างหทัย	๑๐๐ บาท	คุณสุนัหว แซ่ตั้ง	๑๐๐ บาท
คุณนิ แสงเอื้อยะ	๑๐๐ บาท	คช.ศิริชัย-คุณ.ปณิกา ศรีนุชจรัสกุล	๑๐๐ บาท
คช.กฤตภาส ศรีนุชจรัสกุล	๑๐๐ บาท	คุณสมหวัง-จรรยา เอนกพงศ์พันธ์	๑๐๐ บาท
คุณทัศนีย์ ศศิโรจน์	๑๐๐ บาท	คุณประดิษฐ นวลจันทร์	๑๐๐ บาท
คุณวีรจิตต์ โอศรีสกุล	๑๐๐ บาท	คุณพันธุ์ศักดิ์-ยุวดี บุญยากม	๑๐๐ บาท
คช.ปฐม สิงห์น้อย	๑๐๐ บาท	คช.กิตติพงษ์ สิงห์น้อย	๑๐๐ บาท
คุณเจริญ มนนามอลู	๑๐๐ บาท	คุณวิชัย-เล็ก ม่วงเจริญสุข	๑๐๐ บาท
คุณจุฑารัตน์ ยงค์ประดิษฐ์	๑๐๐ บาท	คุณชินจุ้ย-งอกี้ แซ่ตั้ง	๑๐๐ บาท
คุณวิเชียร-สุกัญญา เพชรสุขสมวิไล	๑๐๐ บาท	คุณอรรถสิทธิ์ อติเรกธาวงศ์	๑๐๐ บาท
ร.อ.ประสิทธิ์ รื่นกาญจนถาวร	๑๐๐ บาท	คุณกิมฮง แซ่ลื้อ	๑๐๐ บาท
คุณฉัตร มาลา	๑๐๐ บาท	คุณพิสิทธิ์-สายใจ ชีระภากร	๑๐๐ บาท
คุณสะเทือน รักขันธ์	๑๐๐ บาท	คุณคุณประจวบ-ประยูร เกียรติยศ	๑๐๐ บาท
คุณอัมพวัน ดำรงค์ศรี	๑๐๐ บาท	คุณกัญญา ขจรศิลป์	๑๐๐ บาท
คุณเหรียญ ปันหอม	๑๐๐ บาท	คุณธนรงค์ นาวทวีเศรษฐ์	๑๐๐ บาท
คุณประยงค์ ด่านแพร	๑๐๐ บาท	คุณมณฑา เฉลิมโยธิน	๑๐๐ บาท
คุณชลิต พิรัญเจริญ	๑๐๐ บาท	คุณบุญมี สิงห์น้อย	๑๐๐ บาท
คุณกะนอง-แอบ เอี่ยมคำ	๑๐๐ บาท	คุณอุไรวรรณ จิตระเบียบ	๑๐๐ บาท

ผู้บริจาคอีก ๑๒ ราย เป็นเงิน ๔๐๐ บาท

กิจกรรมการเผยแพร่ธรรมะ
สถาบัน/มูลนิธิพุทธภาวนาวิชชาธรรมกาย
การอบรมการเจริญภาวนาธรรมประจำ

ภายใต้การควบคุมพระกัมมัฏฐานของท่านเจ้าคุณหลวงพ่ พระภาวนาโกศลเถร (วีระ คณุตตโม)

และ พระอาจารย์มหาเสริมชัย ชยมงฺกโล (มณฑลบุตร)

๑. ที่ศาลาการเปรียญ วัดสระเกศ ราชวรมหาวิหาร (วัดภูเขาทอง)

ทุกวันอาทิตย์ วันละ ๓ รอบ (เฉพาะวันอาทิตย์ต้นเดือน มีพิธีถวายสังฆทานภัตตาหารเพลร่วมกันด้วย)
ดังต่อไปนี้

- ๐๙.๐๐ น. เฉพาะผู้เจริญวิชชาธรรมกายขั้นสูงและวิทยากร
- ๑๐.๐๐ น. สำหรับสาธุชนทั่วไปฝึกเจริญภาวนาเบื้องต้นและเบื้องกลางร่วมกันแล้วพัก
- ๑๒.๓๐ น. สำหรับสาธุชนทั่วไปโดยแบ่งผู้เข้ารับการอบรมเป็นกลุ่มย่อย ให้พระวิทยากรและวิทยากรฆราวาสควบคุมแนะนำอย่างใกล้ชิดเป็นกลุ่ม ๆ

ทุกวันจันทร์และวันพฤหัสบดี เวลา ๑๘.๓๐ น. สำหรับทุกคน

๒. ที่วัดหลวงพ่อดชธรรมกายาราม ในสถาบันพุทธภาวนาวิชชาธรรมกาย อ.ดำเนินสะดวก ราชบุรี

ทุกวันเสาร์ต้นเดือน มีรถรับส่งผู้มีจิตศรัทธาไปปฏิบัติธรรม ที่วัด โดยไม่เสียค่าโดยสารแต่ประการใด
เป็นประจำเช่นเคย รถออกจากหน้าศาลาการเปรียญ วัดสระเกศฯ เวลา ๐๗.๓๐ น. และมีกำหนดการ
ดังนี้

- ๐๙.๓๐ น. ทำวัตรเช้า แล้วเจริญภาวนาธรรม
- ๑๑.๐๐ น. ถวายสังฆทานภัตตาหารเพลแด่พระสงฆ์
- ๑๒.๐๐ น. รับประทานอาหารเที่ยงร่วมกัน
- ๑๓.๐๐ น. ทำวัตรเย็น ฝึกเจริญภาวนาธรรม
- ๑๔.๓๐ น. ออกเดินทางกลับกรุงเทพฯ

๓. ที่ธรรมสถาน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ด้านหลังตึกเลขาธิการ จุฬาฯ)

ทุกวันอังคาร และ พฤหัสบดี เวลา ๑๒.๑๕ น.

รายการ “ธรรมปฏิบัติ” ทางช่อง ๙ ของ อสมท.

ทุกเช้า วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ ๒ และที่ ๕ ของเดือน เวลา ๐๘.๐๐ - ๐๘.๓๐ น.

รายการ “ธรรมสู่สันติ” และ “ธรรมก่อนนอน”
ทางสถานีวิทยุต่าง ๆ ในเขตภาคกลาง

- ๑. สถานีวิทยุ ททท. (ภาคปกติ) ของ อสมท. กรุงเทพฯ ทุกเช้าวันอาทิตย์ เวลา ๐๘.๓๐ - ๐๙.๐๐ น.
- ๒. สถานีวิทยุแห่งประเทศไทย ของกรมประชาสัมพันธ์ ทุกคืนวันอาทิตย์ เวลา ๒๒.๕๐ น.

จ.กาญจนบุรี

อ.นครปฐม

ถนนอินทรี-นครชัยศรี

กรมเจ้าพระยา

ถนนเพชรเกษม

ถนนเพชรเกษม

อ.โพธาราม

อ.บางแพะ

ถนนพหลโยธิน

วัดหลวงพ่อด้านซ้าย

อ.ดำเนินสะดวก

ถนนอนุรุฑ-ปากท่อ

จ.สมุทรสาคร

จ.ราชบุรี

อ.พนา

จ.สมุทรสงคราม

จ.เพชรบุรี

แผนที่ไปสถานที่ตั้ง
วัดหลวงพ่อด้านซ้าย
อ.ดำเนินสะดวก จ.ราชบุรี

วัดหลวงพ่อด้านซ้าย (กรุงเทพฯ-ดำเนินสะดวก) ผ่านหน้าวัดฯ ก่อนถึงดำเนินสะดวก